

129
Plany 440

MODELARSKIE

68

DWUMIESIĘCZNIK LIGI OBRONY KRAJU • ROK XII • NR 4 • 1975 R • CENA 18 ZŁ

RADZIECKI DOZOROWIEC TYPU „PIETIA”

Opracowanie rysunków

ILIA J. TODOROW — BUŁGARIA

11/73 mbh

Dozorowiec, to jedyna z klas mniejszych okrętów o wszechstronnym zastosowaniu. Już sama nazwa tej klasy nasuwa bliższe określenie jednostki: służy on do dozorowania, pilnowania, ostrzegania.

Zadaniem tych okrętów jest patrolowanie wzdłuż swego wybrzeża, pełnienie dozoru radiolokacyjnego w celu wczesnego wykrywania okrętów, samolotów lub rakiet przeciwnika, osłona własnych statków i okrętów przed atakami spod wody i z powietrza. Gdy zajdzie potrzeba, biorą udział w wyszukiwaniu, tropieniu i zwalczaniu okrętów podwodnych, niszczeniu małych okrętów nawodnych i statków handlowych, w walce z samolotami i przy odpięciu ataków małych okrętów bojowych. Mogą i bywają też wykorzystywane do stawiania lub wyławiania min, wysadzania oddziałów desantowych lub grup dywersyjnych. Są to okręty stosunkowo niewielkie, o wyporności 300—1200 t, operujące raczej w pobliżu wybrzeży. Posiadają one na ogół niezbyt dużą prędkość w granicach 10—20 węzłów, ale za to znaczny zasięg pływania dochodzący do 5—8 tys. mil morskich. Uzbrojenie ich jest jednak bardzo różnicowane i zależne od głównego przeznaczenia, jakiemu jednostka przede wszystkim ma służyć. Stąd trudności w określeniu liczby i kalibru dział, wyrzutni torpedowych, bomb głębinowych, wyrzutni głębinowych pocisków rakietowych czy wyrzutni rakiet, gdyż to już zależy od specyfiki okrętu.

DANE TECHNICZNE

Przedstawiony na załączonych rysunkach dozorowiec radziecki ty-

pu PIETIA należy do najnowszej generacji okrętów tej klasy. Oto niektóre z jego danych:

Wyporność standardowa około 1050 ton, a bojowa 1200 ton. Wymiary: L = ca 80 m, B = 9,8 m, T = 3 m,

Uzbrojenie: — 4 działa uniwersalne kalibru 76 mm, stabilizowane, automatyzowane, podwójnie sprzężone, w dwóch wieżach: na dziobie i na rufie.

— 5 wyrzutni torped przeciw okrętom podwodnym kalibru 406 mm na śródokręciu,

— 4 szesnastorurowe wyrzutnie głębinowych pocisków rakietowych.

Napęd — 2 silniki wysokoprężne po 3000 KM,

— 2 turbiny gazowe o łącznej mocy 20 000 KM, z przekładnią, napędzające 2 śruby.

Prędkość maksymalna: 34 w

Zasięg pływania: około 3000 Mm

Możliwość zabrania min lub urządzeń trałowych.

Okręt jest wyposażony w radary: nawigacyjny, artyleryjski, rozpoznawania: swój-obcy, w radiolokatory, sonar, stację nadawczo-odbiorczą, pelengator i inne urządzenia.

BUDOWA MODELU

Kształt kadłuba i sylwetka modelu predysponują go do startów w klasie EK. Bardziej doświadczeni modelarze mogą wykorzystać go również w klasie F2.

Polecamy podziałkę 1:50. Wtedy model będzie miał długość 160 cm i będzie ważył około 11,2 kg. Przy modelach wystawowych może to być podziałka 1:100, a wtedy model nie przekroczy wagi 1,4 kg.

Bogate, różnorodne i skomplikowane wyposażenie pokładowe, szczególnie śródokręcia, masztu i anten radarowych — wymaga od wykonawcy dużego doświadczenia. Licząc się z tym, że budowniczymi tego modelu będą tylko zaawansowani modelarze, mający swoje sposoby wykonywania — nie opisujemy budowy modelu, ograniczając się do podania kolorów malowania.

MALOWANIE MODELU

Zielony — kadłub poniżej konstrukcyjnej linii wodnej, ekran i prawe światło pozycyjne, ster i prowadnice wałów śrubowych.

Szary — tzw. bojowy, czyli jasnoszary — stalowy, kadłub powyżej konstrukcyjnej linii wodnej, nadbudówka, maszt, komin, wieże działowe, lufy dział, wyrzutnie torped, reling, kabestan, łódź okrętowa, anteny radarowe, wyrzutnie torped pop i głębinowych pocisków rakietowych, wywietrzniki.

Czerwony ciemny (buraczkowoceglasty) — pokład.

Czerwony — ekran i lewe światło pozycyjne, dolne połowy kół ratunkowych, pływaki trałowe, gniazda na dziobie, część tratw ratunkowych.

Biały — pas na konstrukcyjnej linii wodnej, znak taktyczny na obu burtach, górne połowy kół ratunkowych, część tratw ratunkowych.

Czarny — kotwice, kluzy, półkluzy,

polery, łańcuchy kotwiczne, stopnie i poręcze schodni, kapa i wnętrze komina.

Złoty — śruby napędowe.

Naturalny kolor drewna — greting na górnym pomoście dowodzenia, drzewca flagszteków, ławki i podłoga oraz wiosła łodzi okrętowej.

Naturalny — linki sygnalizacyjne, linki flagszteków, linki uchwyto-
we przy kołach ratunkowych i tratwach ratunkowych.

Bezbarwny — szkło (plexi, celuloid) — okna nadbudówki, szytówka, ilu-

minatory burtowe, światła na flagsztekach i maszcie, reflektor.

Bezbarwny — stalowy — szyny to-
rów nośnych, wały napędowe, an-
teny prętowe.

Według opracowania Ilii Todorowa — Sofia.

J. M.

POLSKI ŚCIGACZ OKRĘTÓW PODWODNYCH

Rysunki opracował

STANISŁAW WOŹNIAK — GDYNIA

Spełniając życzenia licznych Czytelników proszących o wznówienie planów publikowanych w dawnych latach w „Morzu”, spełniamy prośby i publikujemy rysunki ścigacza w opracowaniu nieżyjącego już Stanisława Woźniaka z Gdyni.

Z okazji 30 rocznicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej pragniemy przedstawić wycinek z historii naszej Marynarki Wojennej. Jest to plan modelu ścigacza okrętów podwodnych, który wchodził w skład Polskiej Marynarki Wojennej w pierwszych latach powojennych.

ŚCIGACZE

Ścigacze są to małe okręty bojowe, przeznaczone do patrolowania, wykrywania i zwalczania okrętów podwodnych. Poza tym mogą one spełniać inne zadania, np. kontrolowanie statków handlowych, ostrzeliwanie wybrzeża i umocnień brzegowych, wysadzanie desantu.

Podstawowa ich broń to artyleria i bomby głębinowe lub głębinowe pociski raketowe. Poza tym wyposażone są z reguły w działka uniwersalne małego kalibru do 40 mm lub karabiny maszynowe.

Ścigacze okrętów podwodnych przyjęto dzielić na małe, o wyporności do 100 t, i duże, których wyporność nie przekracza jednak 200 t. Zarówno jedne, jak i drugie są wyposażone w szumoniarniki i hydrolokatory. Prędkość ich waha się w granicach 15—30 węzłów.

Wiele państw buduje okręty tej klasy przystosowując je do szybkiej

zmiany uzbrojenia, tak aby w ciągu kilku godzin można je było przemienić na ścigacze artyleryjskie, kutry torpedowe lub kutry raketowe. Stąd czasem ten sam typ okrętu (np. brytyjskie typu BRAVE) figuruje w jednych publikacjach jako ścigacz artyleryjski, w innych jako kuter torpedowy, a jeszcze w innych jako ścigacz okrętów podwodnych, względnie patrolowiec.

POLSKI ŚCIGACZ OKRĘTÓW PODWODNYCH

Przedstawiony na załączonych rysunkach ścigacz okrętów podwodnych został przekazany Polskiej Marynarce Wojennej przez Związek Radziecki w dniu 5 kwietnia 1946 r., tworząc, razem z innymi 22 przekazanymi w tym czasie okrętami, załazek naszych odradzających się sił morskich.

Ścigaczy tego typu przekazano nam wtedy. 12. W starych rocznikach „Morze” z lat 1946—1956 często można spotkać ich zdjęcia, reprodukowane przy różnych okazjach. Wtedy nosiły one następujące nazwy i znaki taktyczne na burtach dziobu:

1. BEZWZGLĘDNY znak taktyczny BW
2. BYSTRY BS
3. DZIARSKI DR
(zmieniony później na DS)
4. DZIELNY DZ

5. KARNY KR
(zmieniony później na KN)
6. NIEDOŚCIGŁY ND
7. NIEUCHWYTNY NW
8. ODWAŻNY OW
9. ŚMIAŁY SM
10. SPRAWNY SP
11. SZYBKI SZ
12. BŁYSKAWICZNY BŁ
(zmieniony później na S-71, który miał jednak trochę inną charakterystykę niż pozostałe).

Były one wszystkie zbudowane w stoczniach Związku Radzieckiego.

Konstrukcja kadłuba oraz poszycie były drewniane. Sylwetka bardzo wydłużona. Dane taktyczno-techniczne okrętu były w czasie ich przekazywania następujące:

Wyporność pełna: 43,4 t

Wymiary: L = 23,4, B = 4,0 m
T = 1,7 m

Uzbrojenie: 1 działko uniwersalne, półautomatyczne, kalibru 37 mm, z zapasem 500 szt. pocisków, 2 ciężkie karabiny maszynowe plot, kalibru 12,7 mm, z zapasem 4000 szt. pocisków, 2 wyrzutnie bomb głębinowych.

Napęd: 2 silniki firmy Pacard typu 4M-2500 WB, o mocy 1200 KM każdy, zmienione później, w wyniku gruntownego remontu jednostki, na 2 silniki typu M-50 o mo-

cy po 1000 KM, napędzające 2 śruby trzyskrzydłowe.

Prędkość maksymalna: 25 węzłów.

Zasięg pływania, przy zabraniu maksymalnej ilości 6 t paliwa, do 400 Mm, przy prędkości ekonomicznej 15—18 węzłów.

Załoga: 22 ludzi.

Poza tym w skład wyposażenia ścigacza wchodziła aparatura hydroakustyczna do wykrywania okrętów podwodnych, radiostacja nadawczo-odbiorcza, a z dodatkowego uzbrojenia: pistolety maszynowe dla załogi typu PPSz, kalibru 7,62 mm.

BUDOWA MODELU

Ponieważ kadłub prawdziwej jednostki był drewniany, zalecamy budowę również z drewna, to znaczy, wręgi ze sklejki, krycie listewkami lipowymi lub sosnowymi. Początkujących modelarzy, nie mających jeszcze doświadczenia w budowie modeli, odsyłamy do książki Jana Marcza pt. „Kutry torpedowe”, gdzie na stronach 105—125 jest zamieszczony szczegółowy opis

budowy tego typu modelu, zilustrowany 16 rysunkami poglądowymi.

MALOWANIE

Stalowszary: kadłub powyżej linii wodnej, nadbudówka, nawiewniki, skrzynka na flagi sygnałowe umieszczone na lewej ścianie nadbudówki, obudowa reflektora, maszt, osłona dział i CKM, parki amunicyjne, zamek dział, łożo, celowniki, zgrubienie przy lufie dział, kolumny pod pokrętłami, foteliki celowniczych, prowadnica zamka, podstawa dział, wyrzutnie bomb głębinowych, kabestan, polery, słupki relingu.

Czerwony: kadłub poniżej linii wodnej, ekran i lampa lewego światła pozycyjnego, wnętrza nawiewników, dolna połowa kół ratunkowych, ster, prowadnice wałów śrubowych, bojka kotwiczna.

Czarny: pas na linii wodnej, rozszerzający się wokół rur wydechowych silników, obrzeża iluminatorów, części 1—3, 5—10 oraz 12 i 14, wąski pas u dołu nawiewników i nadbudówek, lufy dział i CKM, ko-

twice, bomby głębinowe, obrzeża świetlików maszynowni.

Bezbarwny kolor drewna, który następnie należy pociągnąć lakierem bezbarwnym: pokład, z zaznaczonymi uprzednio deskami, trap, podstawa kompasu głównego (mahoń), greting przy stanowisku dowodzenia, drzewce flagsztoków, dziobowa listwa odbojowa.

Zielony: ekran i lampa prawego światła pozycyjnego.

Złoty (mosiądz): dzwon okrętowy, górna część kompasu, śruby napędowe, tuby głosowe, anteny na nadbudówce i maszcie.

Biały: górna połowa kół ratunkowych, izolatory anten.

Bezbarwny (szkło): szyby iluminatorów, okienka i owiewka nadbudówki, lustro reflektora, światłoszczytówki, szyby świetlików maszynowni.

Bandere oraz inne, nie wymienione detale wyposażenia malujemy kolorami przyjętymi w Polskiej Marynarce Wojennej.

Ładny kształt kadłuba, prosta budowa, no i fakt, że okręt polski, na pewno zachęca do wykonania tego modelu liczne grono modelarzy.

M-R

PATROLOWIEC US COAST GUARD „HAMILTON”

Rysunki opracował
ANDRZEJ M. JASKUŁA

W ostatnich latach amerykańska Straż Przybrzeżna otrzymała kilka interesujących typów okrętów. Przedstawicielem jednego z nich jest „Hamilton”. Klasyfikowany jako kuter dalekiego zasięgu (high cutter) jest właściwie dużym patrolowcem. Cała seria, której prototypem jest „Hamilton”, składać się będzie z 14 jednostek, jakkolwiek rozważa się możliwość zbudowania łącznie 33 okrętów tej klasy w ciągu 10 lat. Wszystkie patrolowce te-

go typu noszą nazwy od nazwisk amerykańskich sekretarzy skarbu i bohaterów Coast Guardu. W czasie wojny, po przejściu pod dowództwo US Navy, mogą służyć jako szybkie fregaty. Natomiast w czasie pokoju podlegają Ministerstwu Transportu, pełnią służbę ochrony celnej i granicznej oraz funkcje ratownicze, a nawet specjalne — oceanograficzno-badawcze.

Ta seria okrętów nazwana też przez amerykańską prasę typem „Seceta-

ry-Hero”, ma zastąpić sześć patrolowców typu „Campbell” (prototyp tej klasy „Alexander Hamilton” zatonał w czasie wojny), zbudowanych przed wojną.

Wszystkie 14 okrętów budowała i buduje Avondale Shipyard Inc. w Nowym Orleanie. Stępkę pod „Hamiltona” położono 4.01.1965 r. Boczne wodowanie kadłuba odbyło się 18.12.1965 r., a wejście do służby nastąpiło 18.03.1967 r. W tym samym roku przekazano następ-

ne jednostki o nazwach: „Dallas” WHEC 716, „Mellon” WHEC 717, „Chase” WHEC 718, „Boutwell” WHEC 719, „Sherman” WHEC 720, „Gallatin” WHEC 721, „Morgenthaus” WHEC 722, „Rush” WHEC 723, „Munro” WHEC 724, „Jarvis” WHEC 725, „Midgett” WHEC 726 i jeszcze dwie jednostki bez nazw z numerami WHEC 727 i WHEC 728.

Uwaga: Nazwa „Dallas” pochodzi od Alexandra J. Dallas, sekretarza skarbu, a nie od miasta w Teksasie.

Okręty te są największymi jednostkami w historii Coast Guardu. Koszt poszczególnych jednostek wynosił 10 151 000 dolarów (wg JFS 67/68) lub 14 500 000 (wg „US Naval I. Proceedings”)

DANE TAKTYCZNO-TECHNICZNE

Wyporność: standard 2716 (2748) ton, przy pełnym wyposażeniu 3050 ton.

Wymiary: 115 x 12,8 (13,0) x 6,0 (4,2).

Uzbrojenie: 1 działo 127 mm Mk XII, długość lufy 38 kalibrów w lekkiej wieży na dziobie, 2 moździerze 81 mm, 2 zespoły miotaczy pocisków głębinowych „Hedgehog” (jeż) Mk-10, 2 x 3 wyrzutnię torped POP kal. 305 mm Mk 32, 1 (JFS 67/68 podaje 2), helikopter amfibia typu HH-52 A. Sikorsky S-62 lub HH-3F Sikorsky S-61 dla celów ratowniczych i POP.

Napęd: siłownia kombinowana systemu CODOG — 2 Diesle Fairbanks Morse po 3500 KM dla prędkości ekonomicznych i 2 turbiny gazowe (po raz pierwszy typu lotniczego na amerykańskich okrętach wojennych) Pratt Whitney po 18 000 KM, 2 nastawne śruby 4-łopatkowe o średnicy 13 stóp (3960 mm) oraz dodatkowa śruba manewrowa w części dziobowej (na wysokości działa)

napędzana silnikiem o mocy 350 KM.

Prędkość: ekonomiczna 20 w, maksymalna 29 w.

Zasięg: 12 000 (11 500) Mm przy 20 w. Weyers 1969/70 podaje 9600 Mm przy 20 w i 3000 Mm przy 25 w (na turbinach gazowych).

Załoga: 152 (wg Weyers 1969/70) lub 15 oficerów, 149 podoficerów i marynarzy (wg „Proceedings”).

W skład wyposażenia wchodzi dwie łodzie ratownicze z tworzywa sztucznych z silnikami o mocy 70 KM, umieszczone na hydraulicznych żurawikach o wychyle po 15 stóp. Na rufie znajduje się pokład do lądowania śmigłowca, o długości 80 stóp. Możliwość lądowania przy ciężkich warunkach atmosferycznych — przechyły do 10° i wiatr poprzeczny wiejący z prędkością 25 w lub podłużny 60 w. Hangar znajduje się między 2 kominami.

„Hamilton” ma pełną klimatyzację wewnątrz, telewizję pokładową oraz Loran A i Loran B. Daleki zasięg i duża wyporność pozwalają na przebywanie 40 dni na morzu. Przez przestawienie łopatek śrub można uzyskać przejście z „całej naprzód”, na „całą wstecz” w ciągu 30 sekund. Kontrola nad maszynami i nastawianie śrub odbywa się z pomostu nawigacyjnego. Okręt ma wszystkie nadbudówki ze stopów lekkich oraz zbiorniki przeciwpromyślne.

BUDOWA MODELU

Plany opracowane w skali 1:100 (prócz generalnego) na 3 arkuszach są przeznaczone dla modelarzy zaawansowanych. Budując model jako pływający w skali 1:100, proponujemy zwiększyć nieco zanurzenie i powiększyć ster. Jako model wystawowy można zastosować skalę 1:200. Sposób wykonania elemen-

tów pozostawiamy do uznania modelarzom, bowiem każdy z nich ma swoją metodę. Kadłub można wykonać z blachy. Ponieważ 14 jednostek tego typu jest prawie identycznych, model można budować z inną nazwą.

OPIS MALOWANIA

jasnoszary — kadłub, nadbudówki, całe uzbrojenie oprócz lufy działa 127 mm, dolna część masztów, anteny radarowe na dziobowym maszcie, kominy, kratownica na lądowisku, relingi, tratwy pneumatyczne, łodzie, elementy wyposażenia pokładowego itp.

ciemnoszary — radiolokator przed dziobowym masztem

czarny — numery i napisy na burtach, KLW, górna część masztów (zob. na planie), kotwice i łańcuchy, lufa działa 127 mm (bez końcówki), górna część komina, kambuza, antena rufowego radaru, cz. 76.

żółtopomarańczowy — żurawiki, dźwigi na nadbudówce dziobowej, dolna część komina kambuza, tabliczka na lewej burcie pomostu, cz. 35, cz. 23.

czerwony — łodzie poniżej KLW, szeroki, pochyły pas na burcie, lewe światło burtowe, ćwiartki kół ratunkowych

niebieski — wąski, pochyły pas na burcie

zielony — prawe światło burtowe

biały — znak lądowania (kwadrat z kołem), ćwiartki kół ratunkowych, środkowy pochyły pas na burcie

rdzawoczerwony — wszystkie pokłady i pomosty, kadłub pod KLW, wały śrubowe, stery

mosiądz — śruby napędowe, nazwa na rufie

naturalne drewno — nadbudówka na pokładzie dziobowym, gretingi w łodziach. Herb i flagi przedstawiono na arkuszu 1.

Wydaje ZG LOK. Redaguje zespół. Adres redakcji: 00-957 Warszawa, ul. Chocimska 14, pokój 319, tel. 45-12-31, wew. 62. Warunki prenumeraty: Cena prenumeraty krajowej: półrocznie — 54 zł, rocznie — 108 zł. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty. Prenumeratę na kraj dla czytelników indywidualnych przyjmują urzędy pocztowe oraz listonosze. Czytelnicy indywidualni mogą dokonywać wpłat również na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Wszystkie instytucje państwowe i społeczne mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie za pośrednictwem oddziałów i delegatur „Ruchu”. Druk Wojsk. Zakł. Graf. Zam. 4786. Nakład 8000. Indeks 36796. B-68.

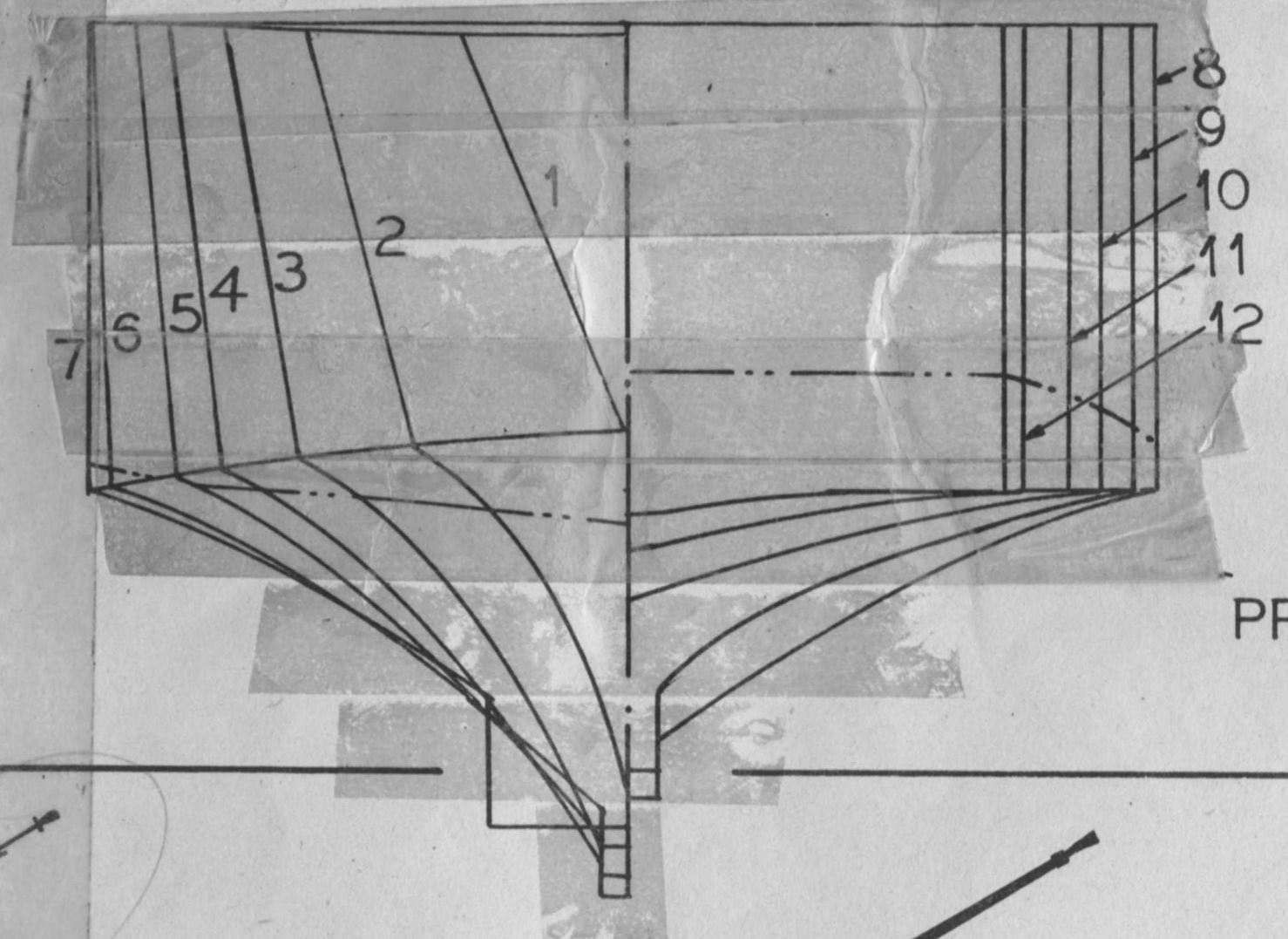
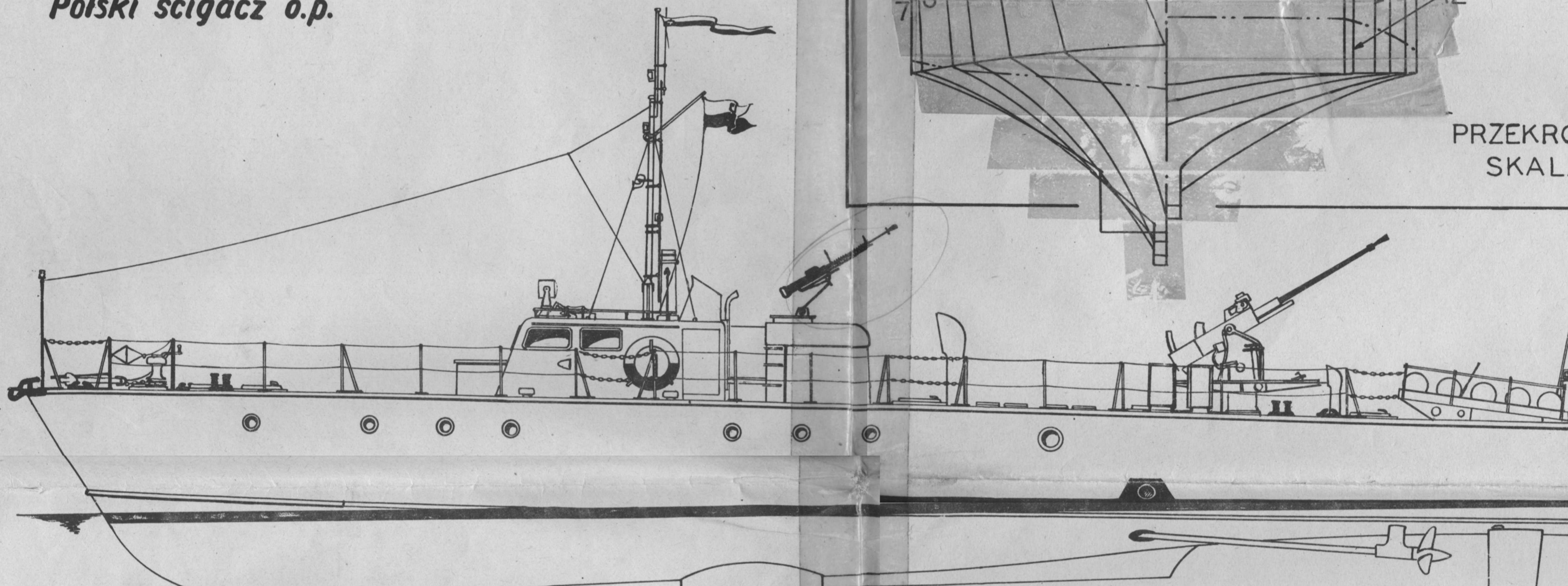
WYKAZ MATERIAŁÓW POTRZEBNYCH DO BUDOWY MODELU PATROLOWCA „HAMILTON“

Nr części	Nazwa	Materiał
1.	Nadbudówka główna	Blacha lub sklejka
2.	Nadbudówka pomostu	Blacha lub sklejka
3.	Nadbudówka dziobowa dolna	Blacha lub sklejka
4.	Nadbudówka obrony POP	Blacha lub sklejka
5.	Maszt rufowy	Blacha lub sklejka
6.	Kominy z hangarem	Blacha lub sklejka
7.	Maszt dziobowy	Blacha lub sklejka
8.	Sterówka	Blacha lub sklejka, plexi
9.	Podstawa do anten	Drut, blacha
10.	Działo 127 mm	Blacha lub sklejka, drut
11.	Jeże „Hedgehog” Mk lo	Blacha lub sklejka, drut
12.	Karabiny maszynowe	Drut, blacha, drewno
13.	Park amunicyjny	Drewno
14.	Nadbudówka radiolokatora	Blacha lub sklejka
15.	Wyrzutnie torped Mk 32	Blacha lub drewno
16.	Moździerze 81 mm	Drewno, drut
17.	Motorówki	Drewno, sklejka, drut
18.	Żurawiki	Blacha
19.	Anteny radiowe dziobowe	Drut
20.	Anteny radiowe rufowe	Drut
21.	Antena radaru rufowego	Drut, blacha
22.	Kabina manewrowa	Drewno, sklejka
23.	Wywietrzniki	Drewno
24.	Radiolokator Mk 56	Blacha lub sklejka
25.	Element radiolokatora	Blacha lub sklejka
26.	Antena radiolokatora	Blacha lub sklejka
27.	Trap radiolokatora	Blacha lub sklejka
28.	Podstawa radiolokatora	Blacha lub sklejka
29.	Pojemniki na tratwy pneumatyczne	Drewno
30.	Pojemniki na tratwy pneumatyczne	Drewno
31.	Trapy	Blacha lub sklejka
32.	Komin kambuza	Blacha, drewno
33.	Rura wydechowa	Drut, blacha

Nr części	Nazwa	Materiał
34.	Wentylatory	Drewno
35.	Maszt do anten	Drut, blacha
36.	Wentylator	Drewno
37.	Właz	Sklejka
38.	Kompas awaryjny	Drut, drewno
39.	Odciągi do anten	Drut
40.	Odciągi do anten	Drut
41.	Koło ratunkowe z uchwytem	Blacha, tworzywo sztuczne
42.	Element nadbudówki	Drewno, drut
43.	Rura komina	Blacha lub drewno
44.	Rury komina	Blacha lub drewno
45.	Lampa lądowiska	Plexi, sklejka
46.	Skrzynka	Drewno
47.	Rura	Drut
48.	Tyfon	Blacha, drewno
49.	Dźwigi	Drewno, drut
50.	Wyciąg powietrza	Blacha lub drewno
51.	Skrzynka	Drewno
52.	Dzwon okrętowy	Mosiądz, sklejka
53.	Wyciąg powietrza	Blacha lub drewno
54.	Podesty sygnalizacyjne	Sklejka lub blacha
55.	Syrena	Blacha, sklejka
56.	Głośnik	Blacha
57.	Kompas	Drewno
58.	Skrzynka	Drewno
59.	Lampy pozycyjne burtowe	Sklejka, plexi kolorowe
60.	Reflektor	Drewno, drut, plexi bezbarwne
61.	Szafka	Drewno
62.	Element nadbudówki radiolokatora	Drewno
63.	Lampa oświetleniowa	Plexi
64.	Reflektory	Plexi, drut, sklejka
65.	Lampy burtowe	Plexi, drewno
66.	Antena radaru dziobowego	Blacha, drewno
67.	Antena radaru nawigacyjnego	Blacha, drewno
68.	Reflektor	Drewno, drut, plexi
69.	Reflektory	Drewno, drut, plexi
70.	Podstawa wyrzutni torpedowej	Drewno, blacha

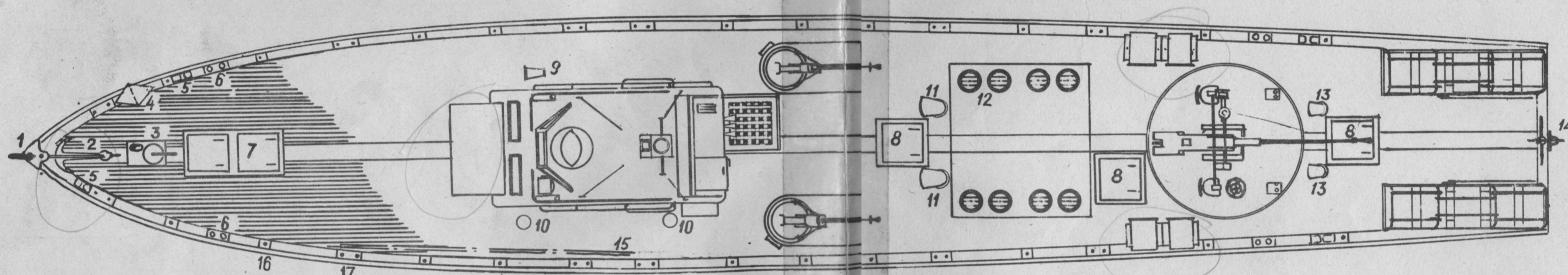
PLAN GENERALNY
SKALA 1: 50

Polski ścigacz o.p.

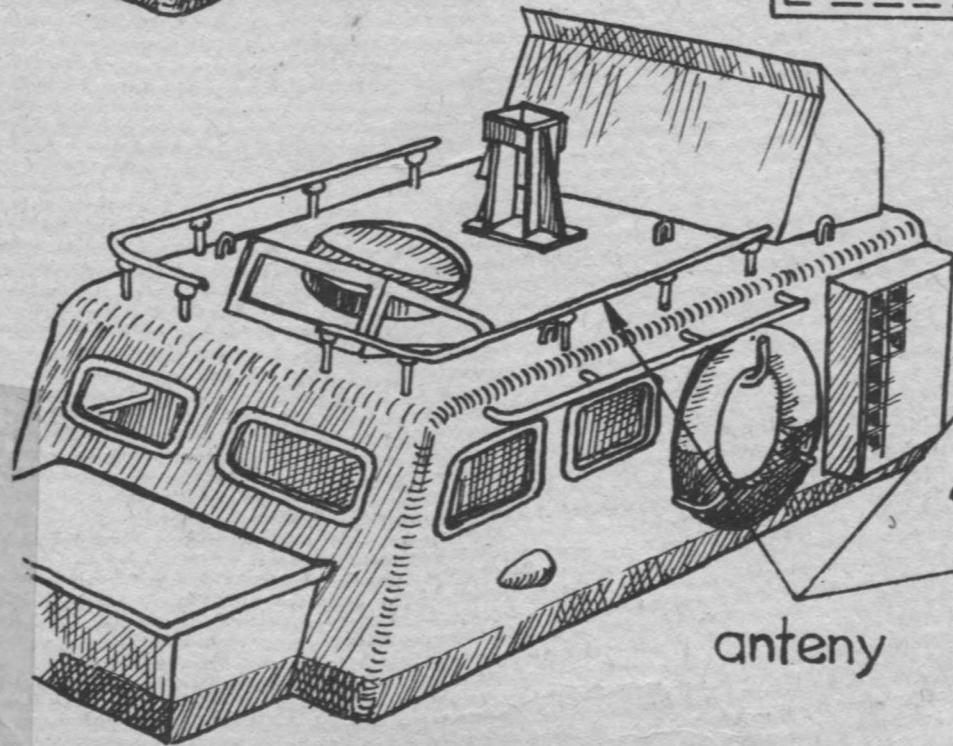
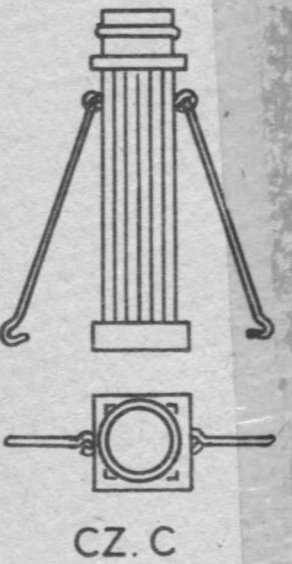
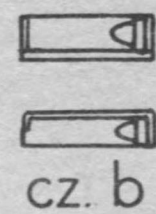
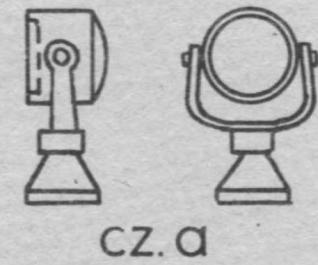
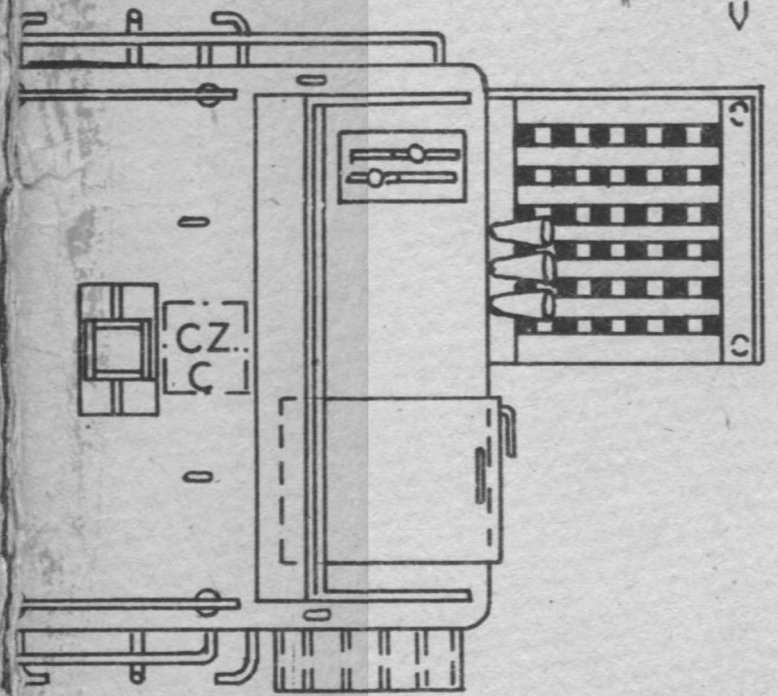
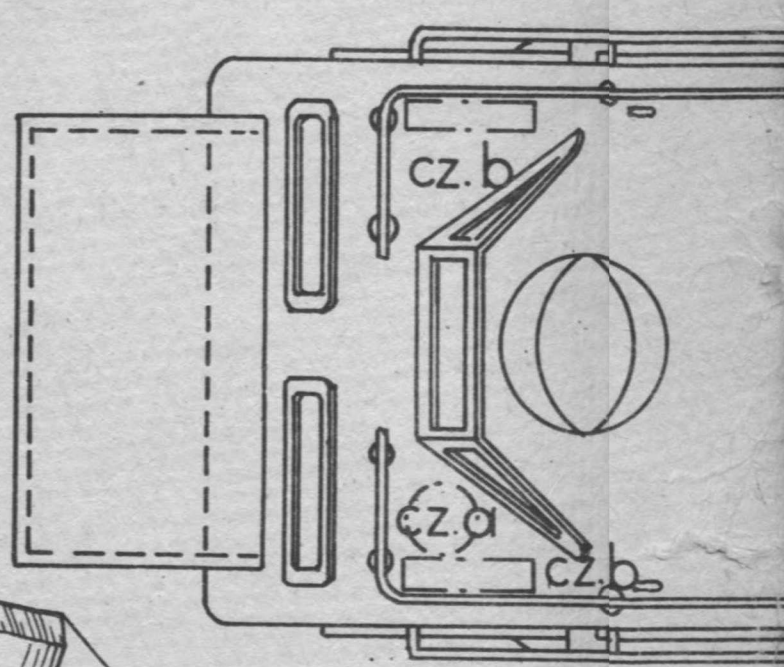
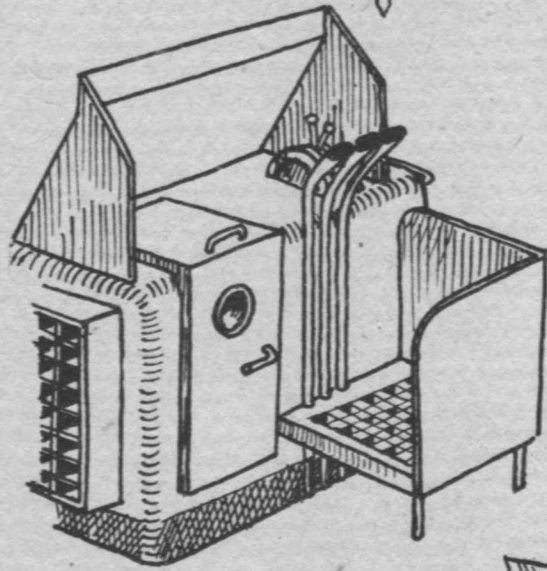
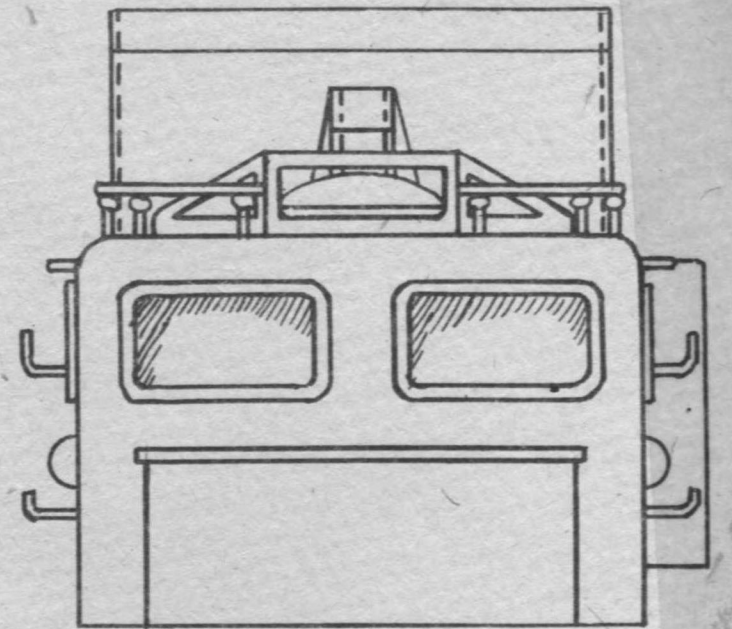
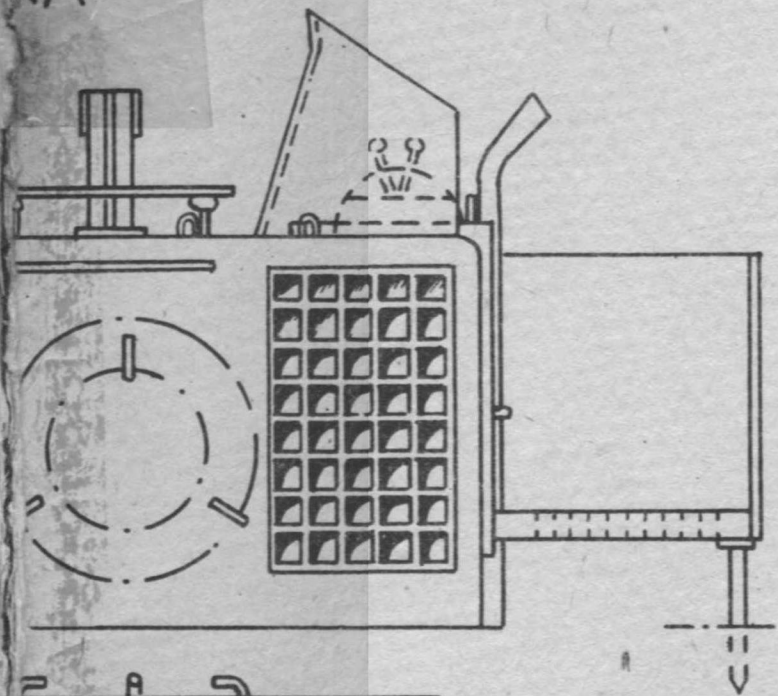
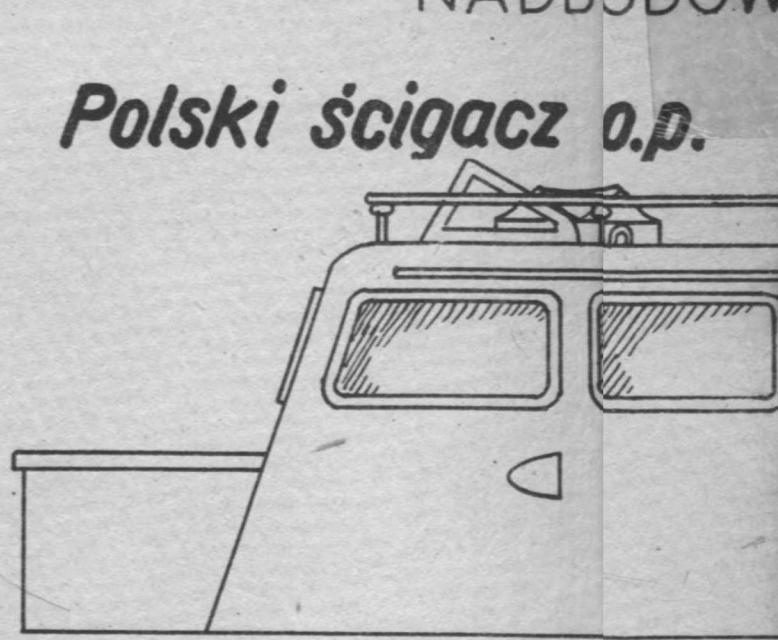
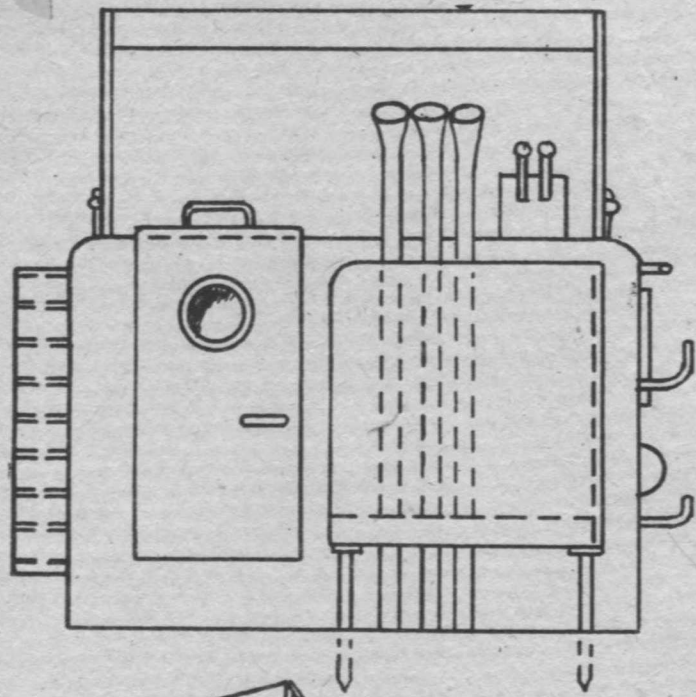
PRZEKROJE
SKALA 1: 25

przekroje | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12

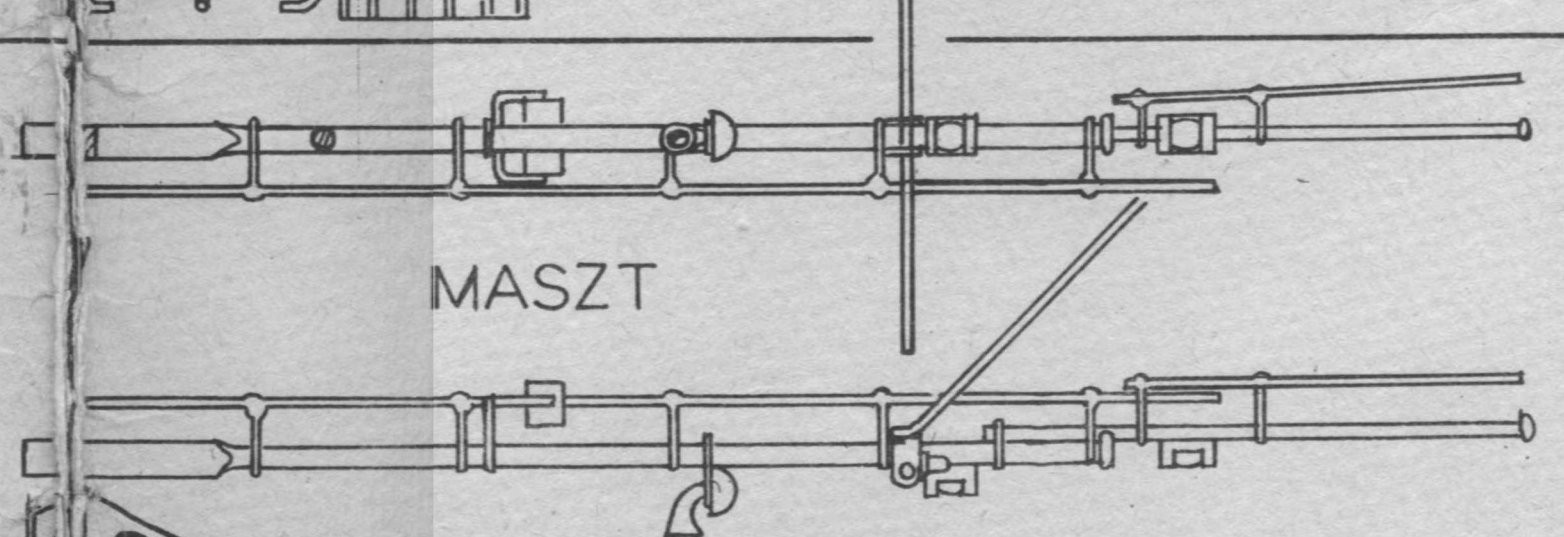
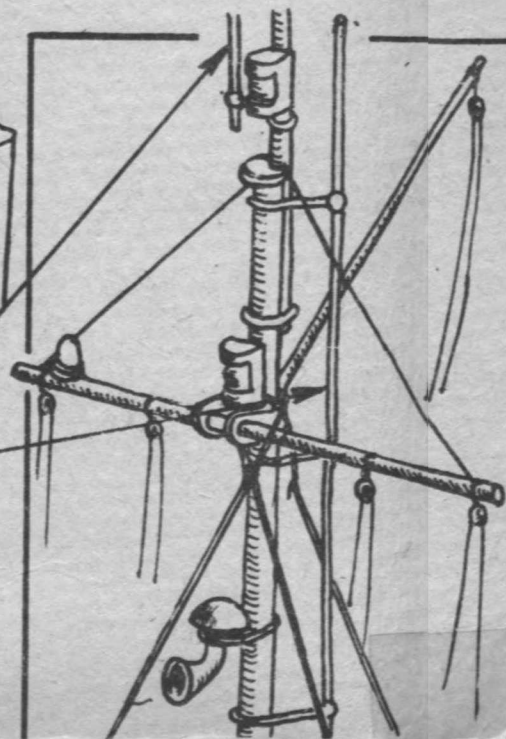

widok kadłuba od spodu

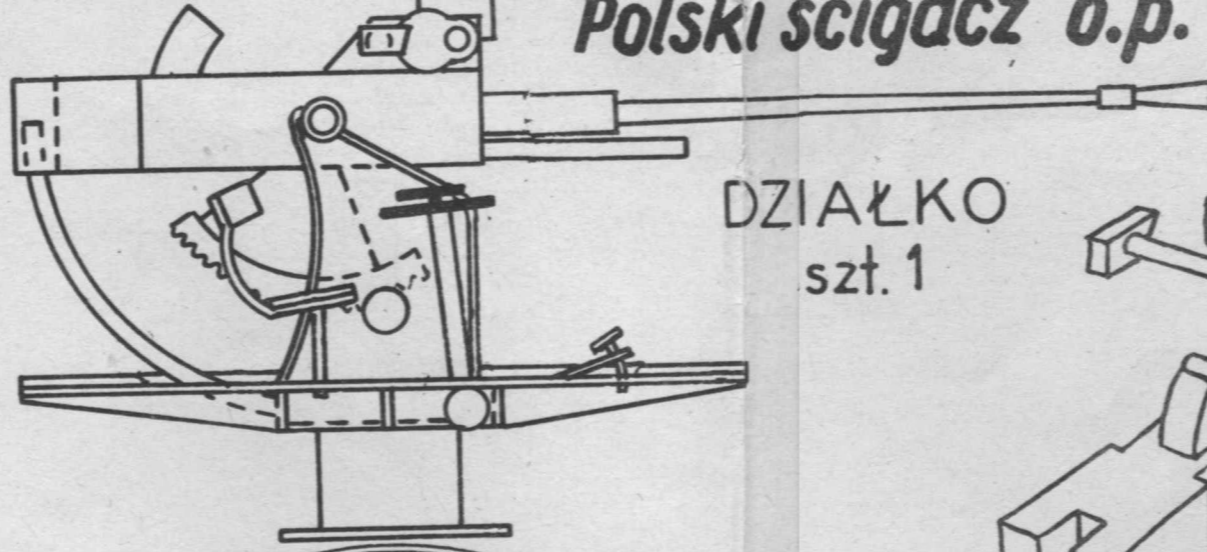
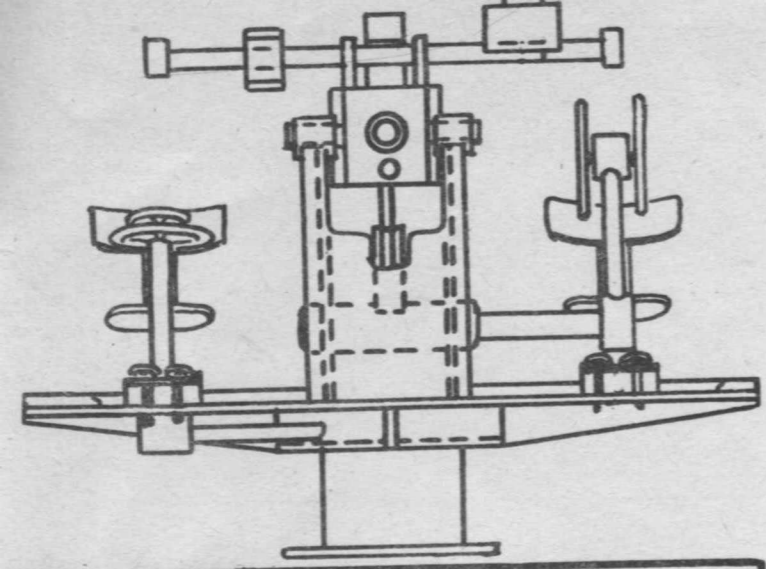
Polski ścigacz o.p.

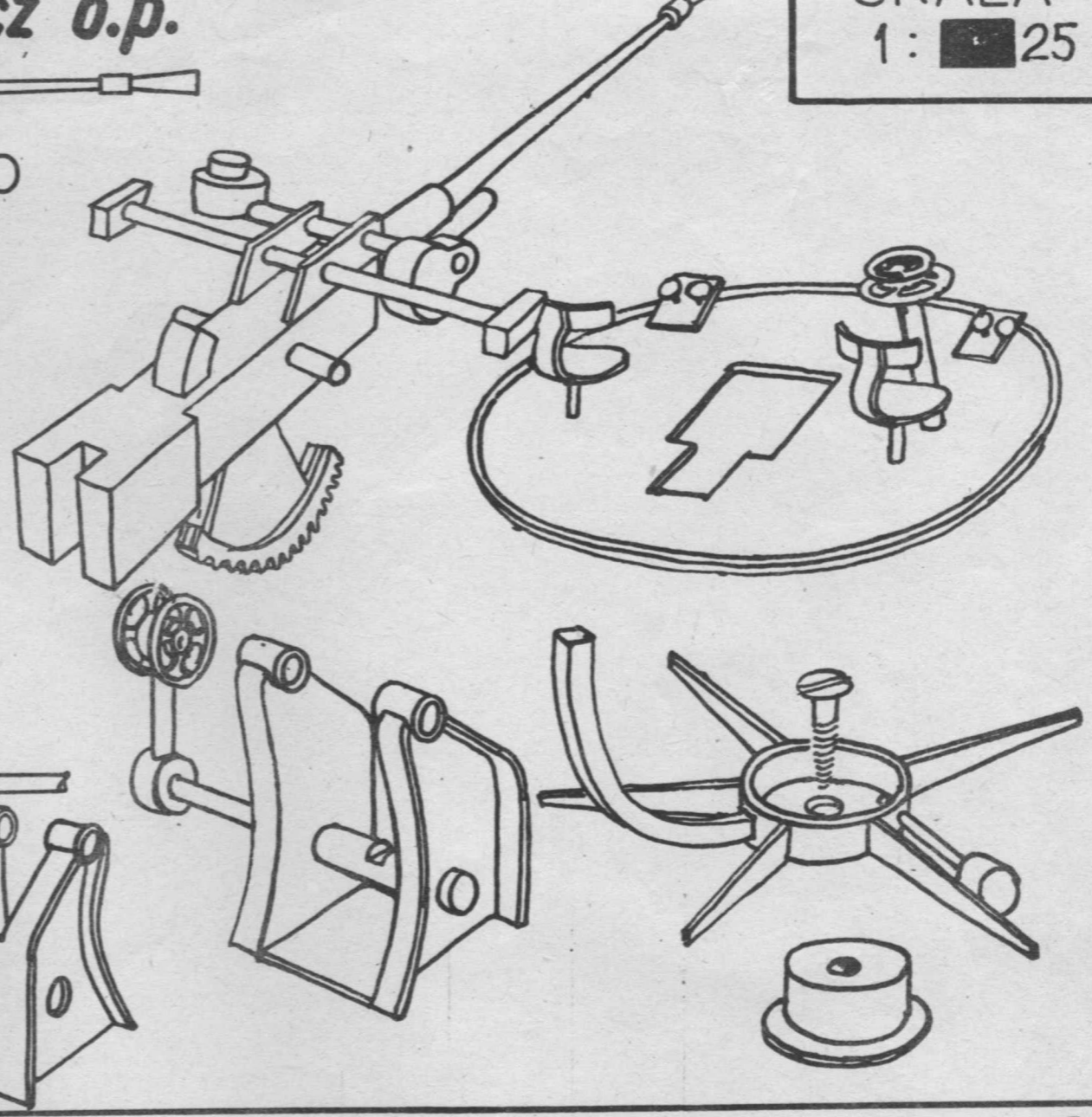
anteny

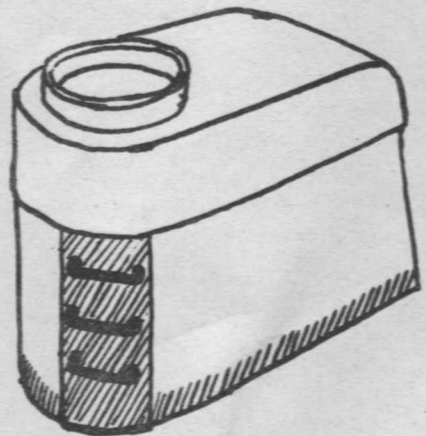
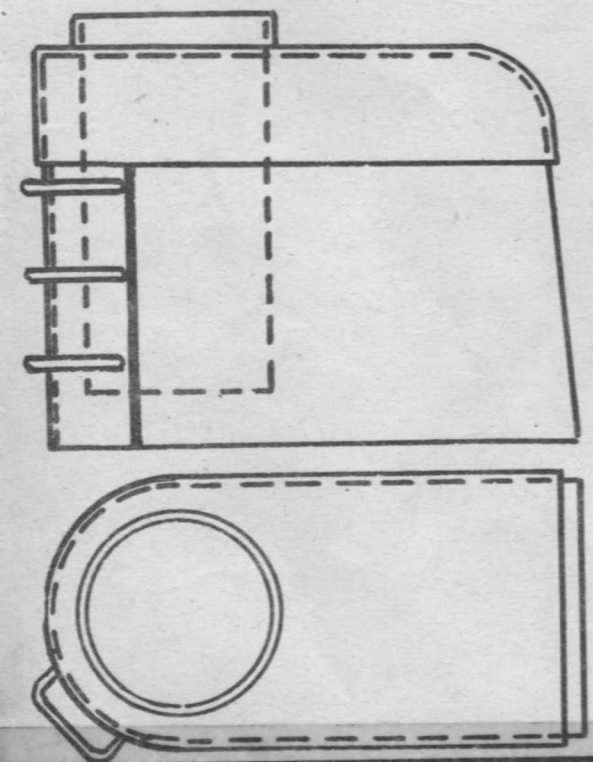
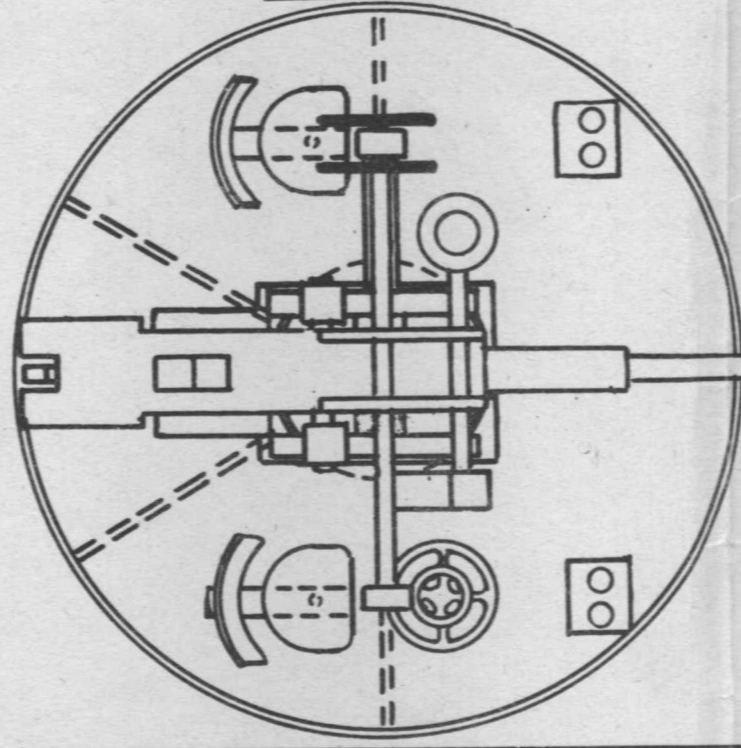
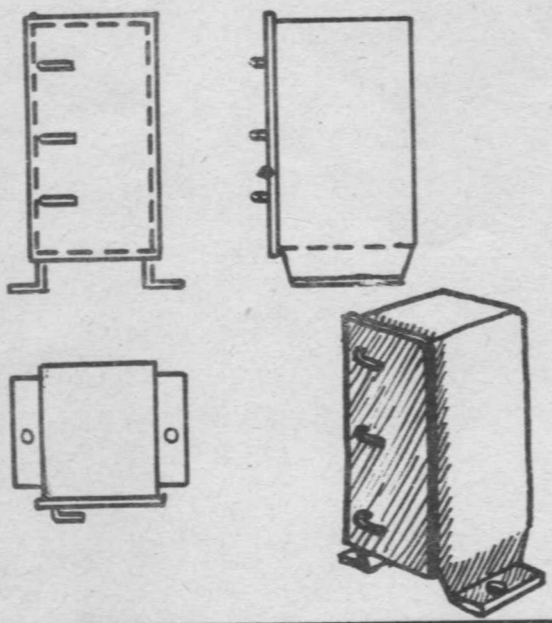
MASZT

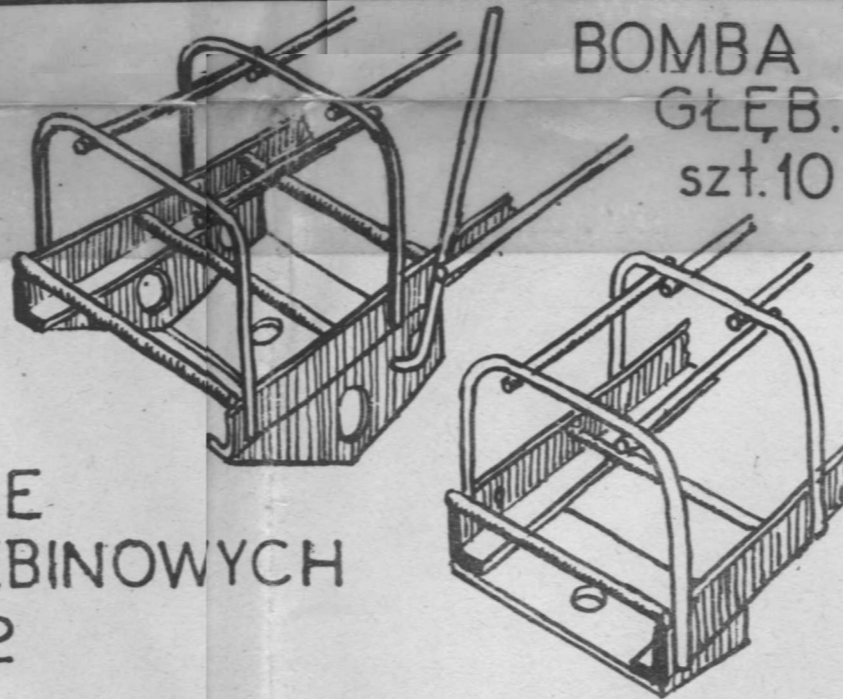
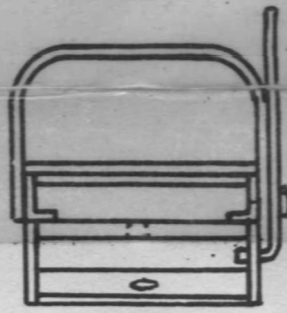
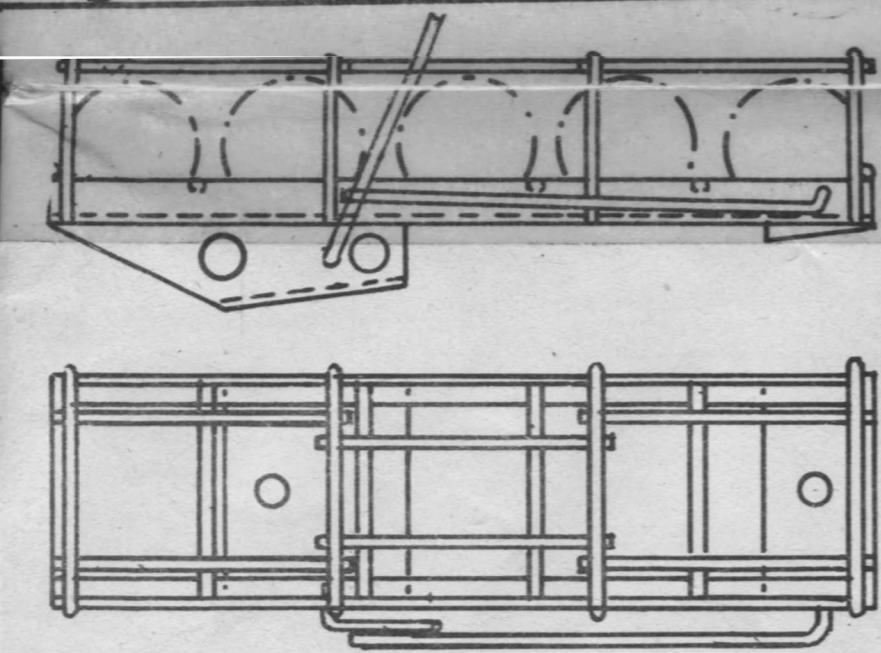
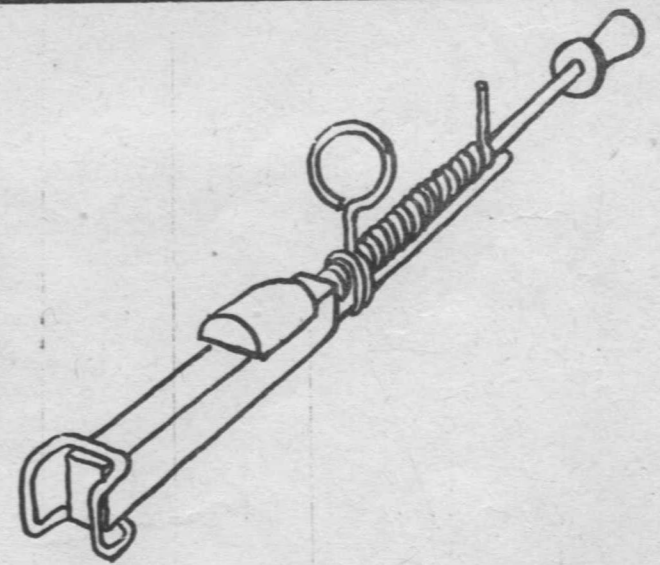
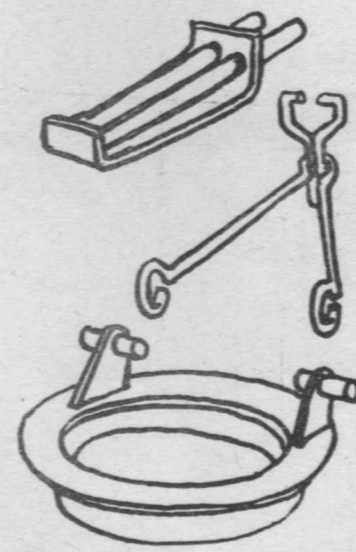
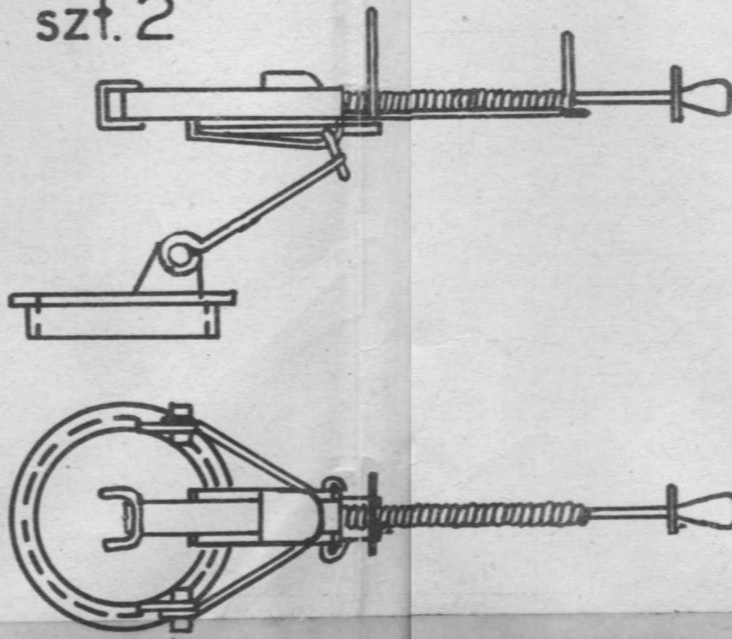
DZIAŁKO
szt. 1

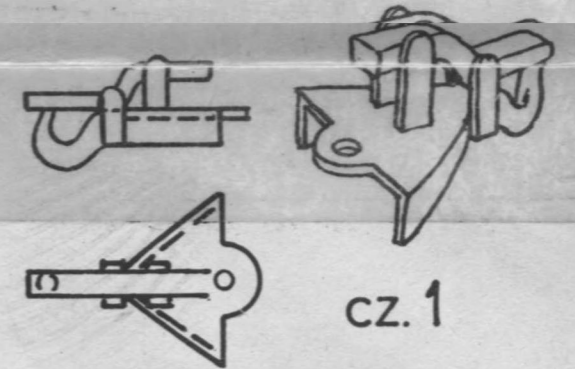
PARKI AMUNIC. szt. 4

WKM-y
szt. 2

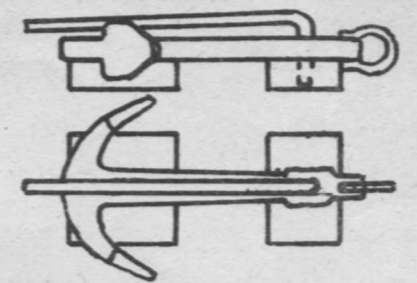

BOMBA
GŁĘB.
szt. 10

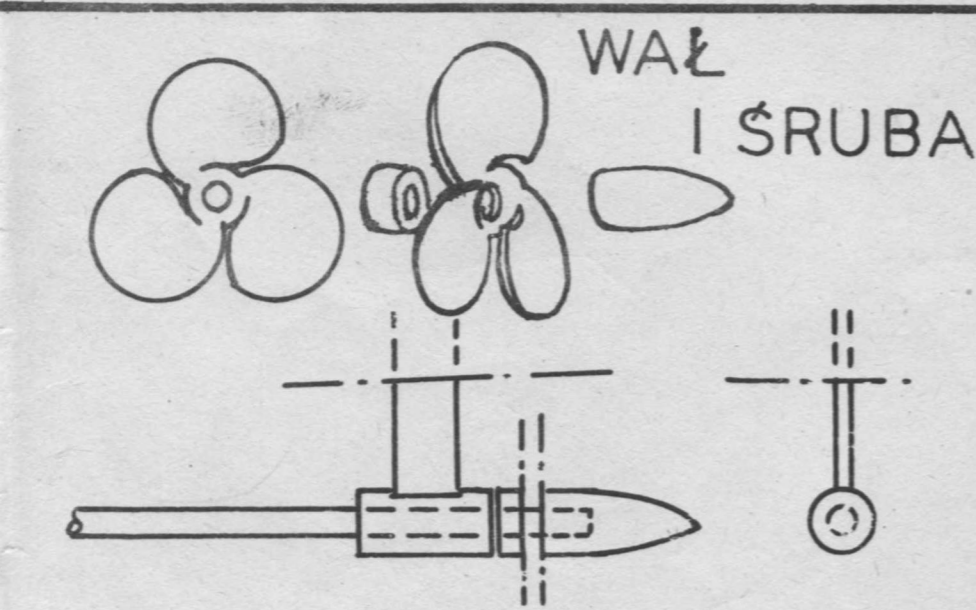
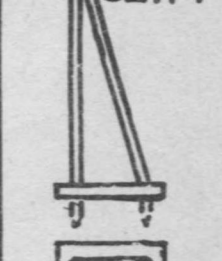
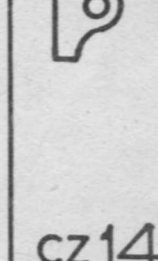
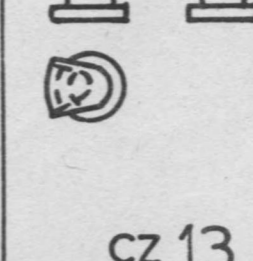
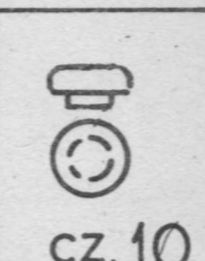
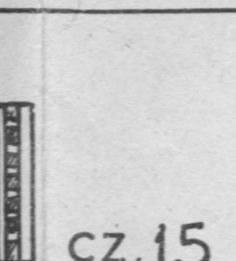
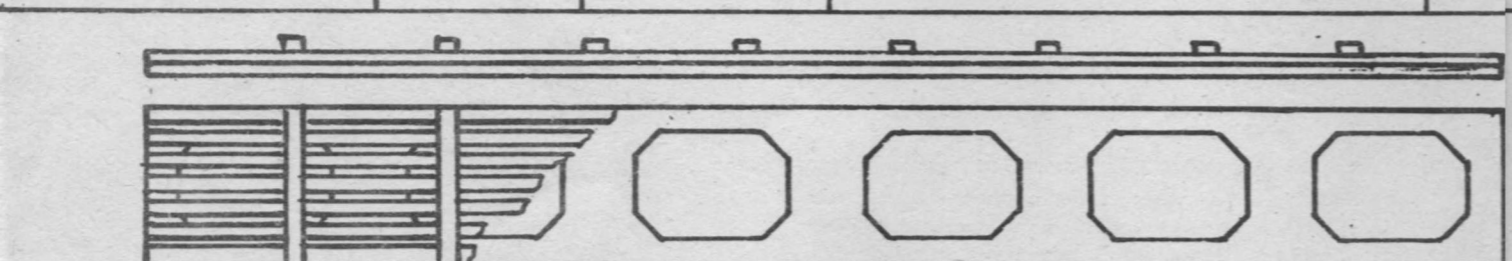
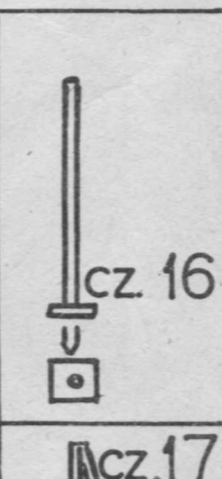
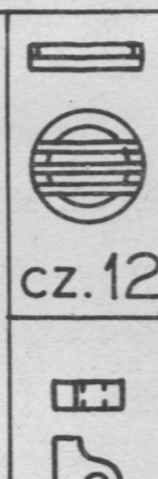
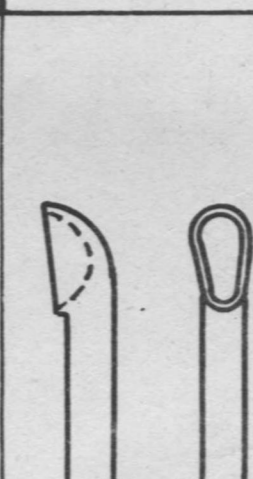
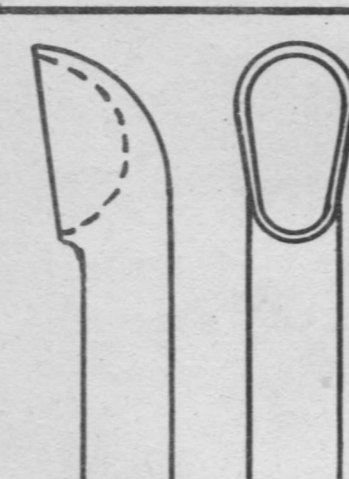
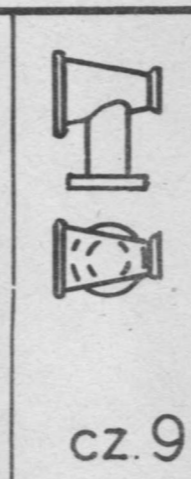
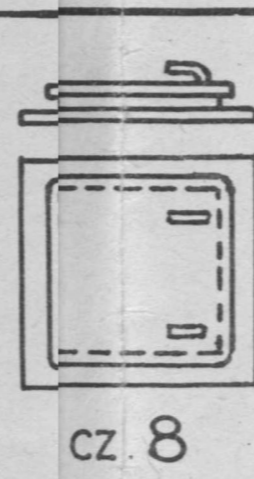
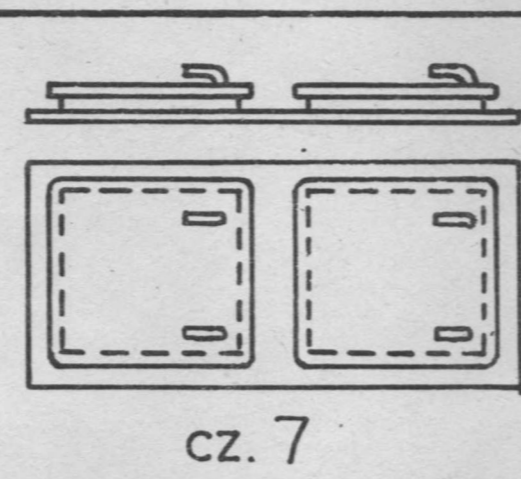
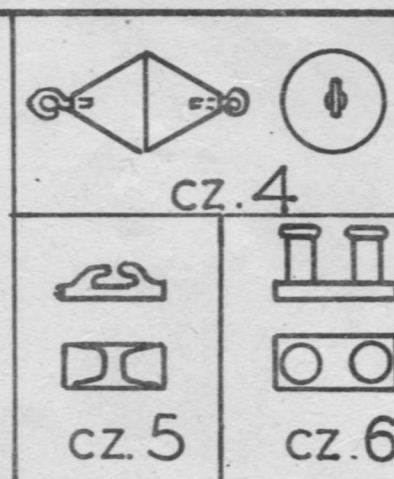
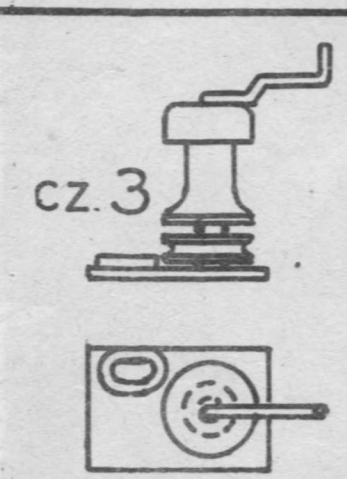

cz. 1

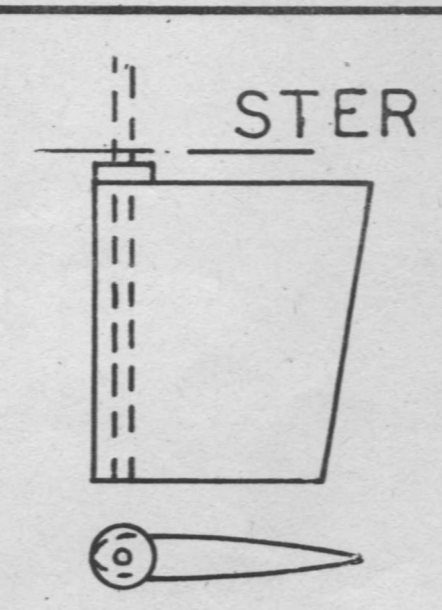
WYRZUTNIE
BOMB GŁĘBINOWYCH
szt. 2

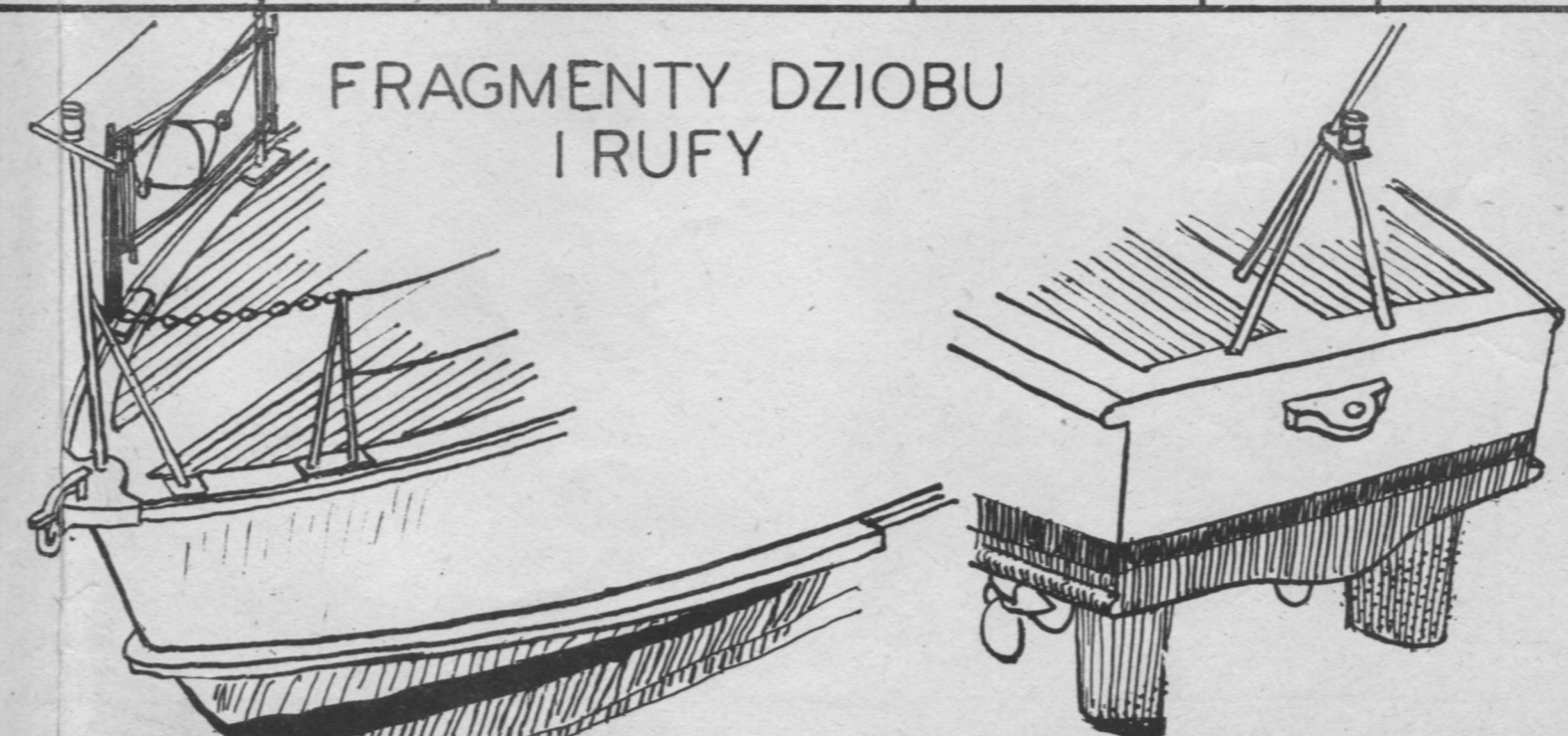
cz. 2

WAŁ
I ŚRUBA

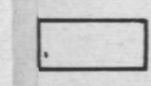

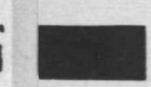

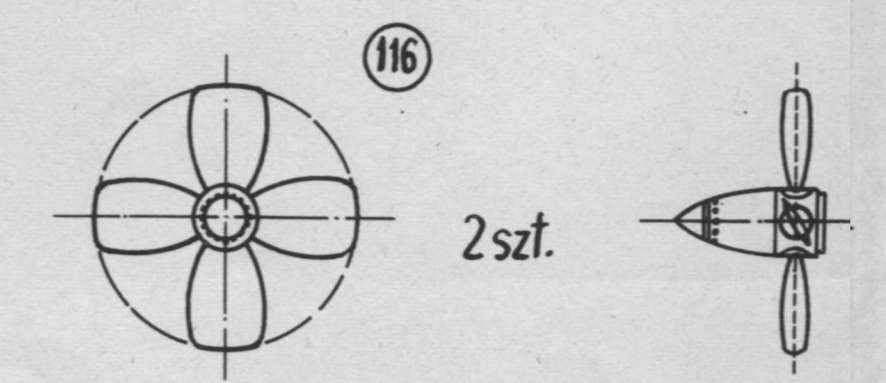
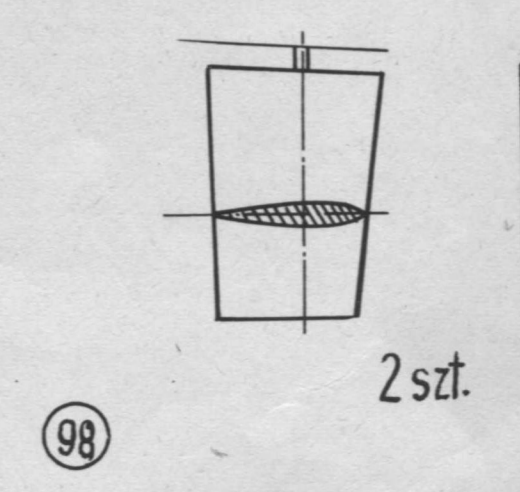
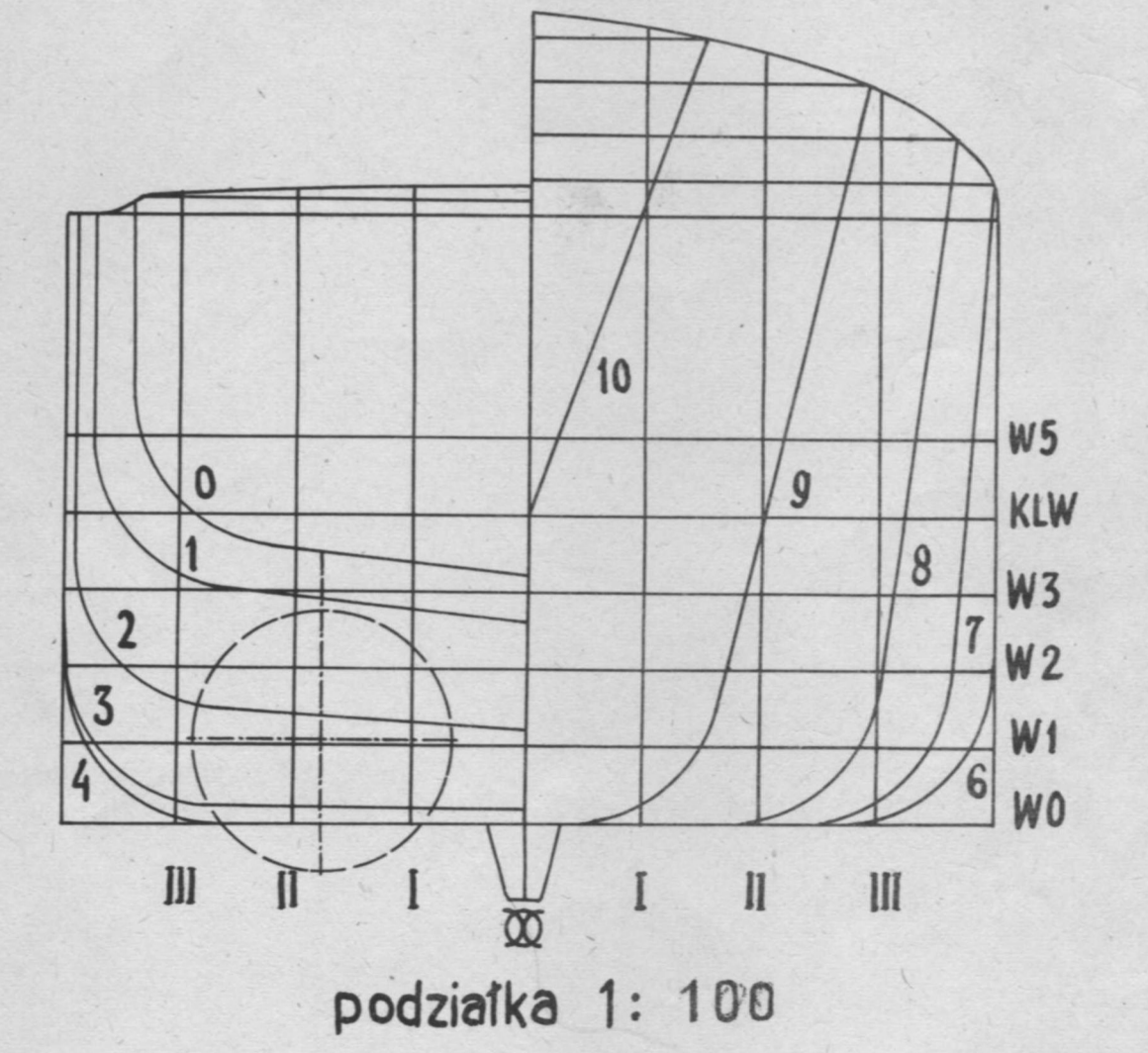
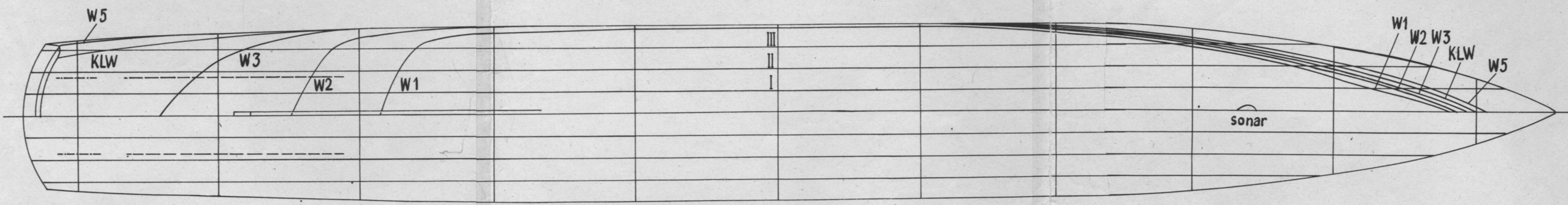
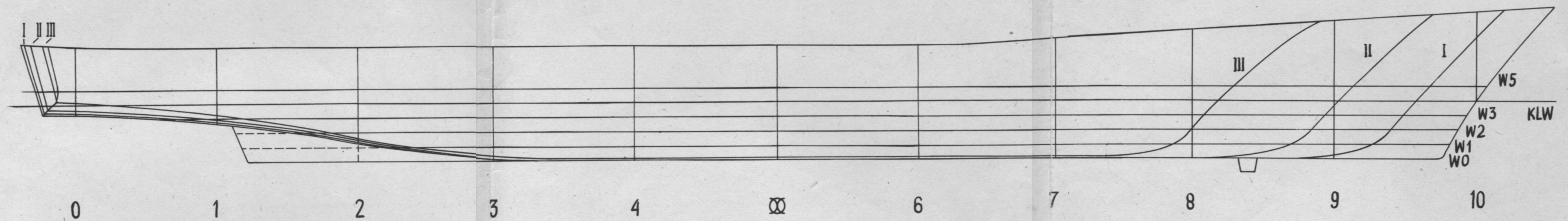
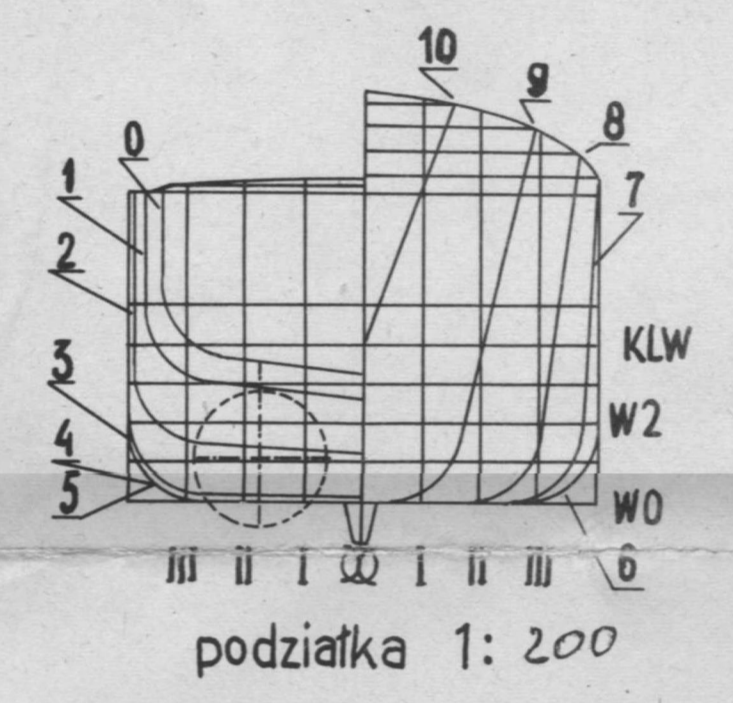
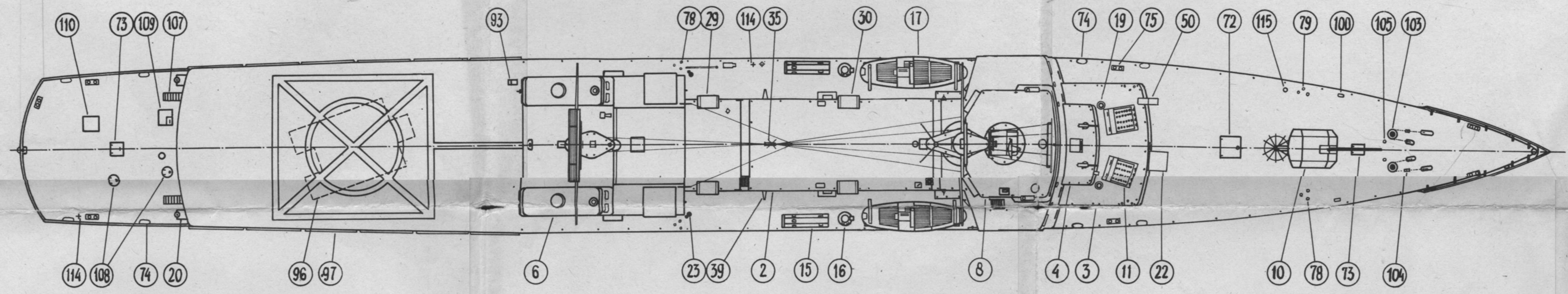
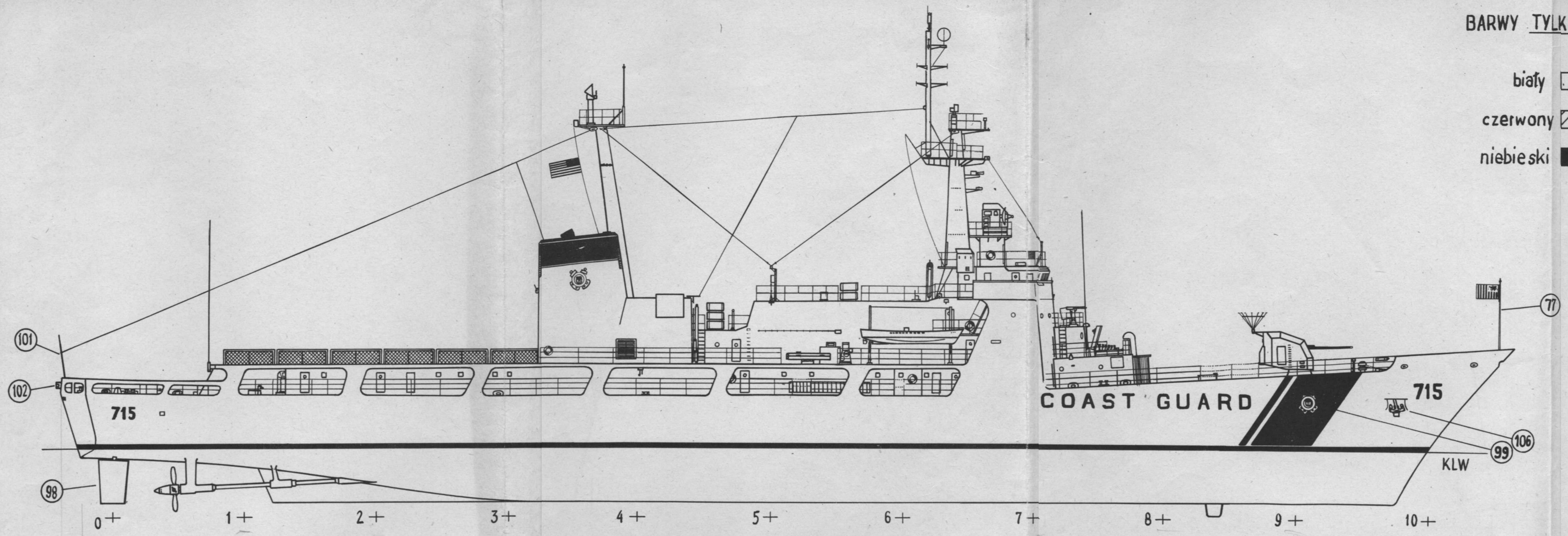
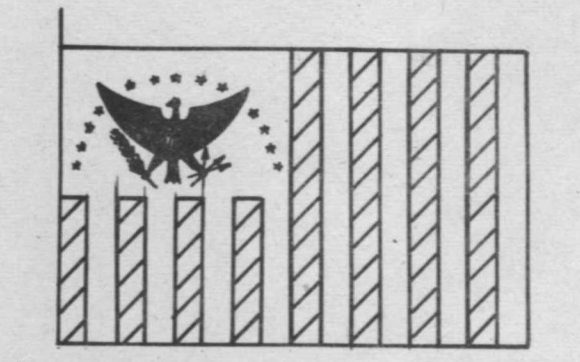
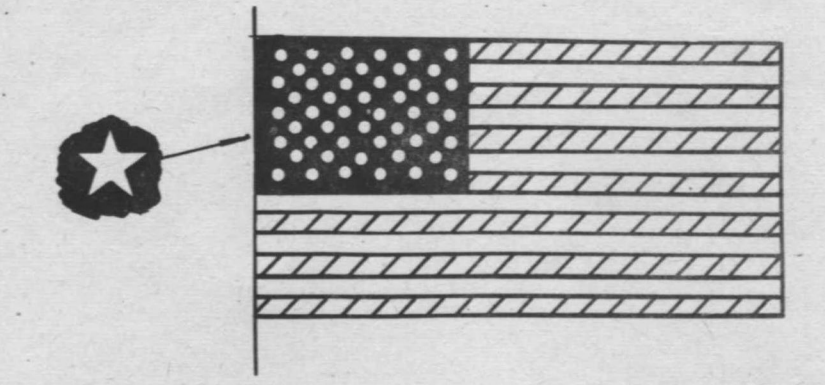
STER

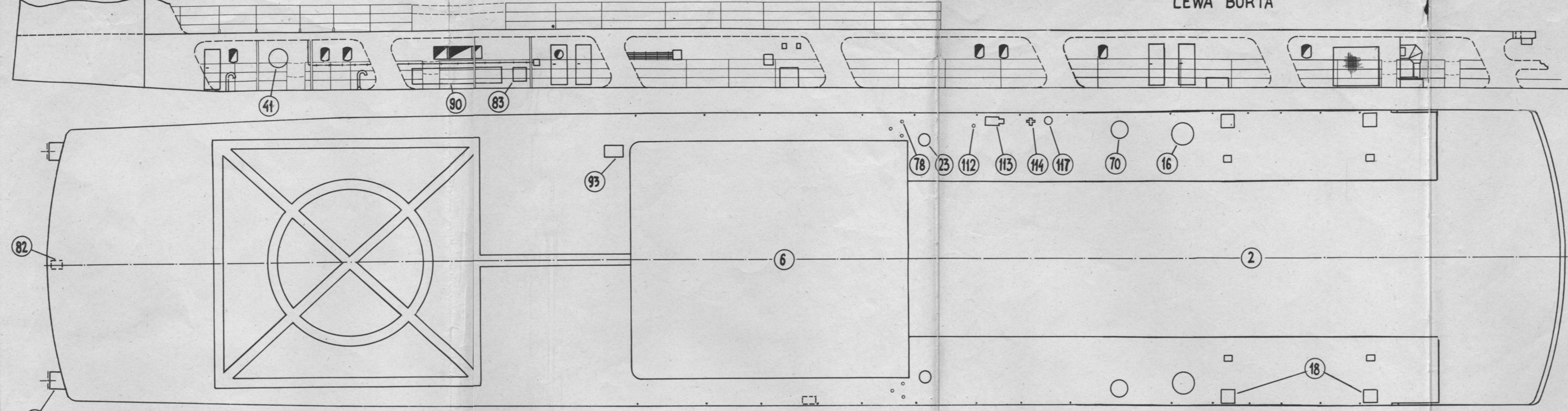
FRAGMENTY DZIÖBU
I RUFY

BARWY TYLKO DLA FLAG I HERBU

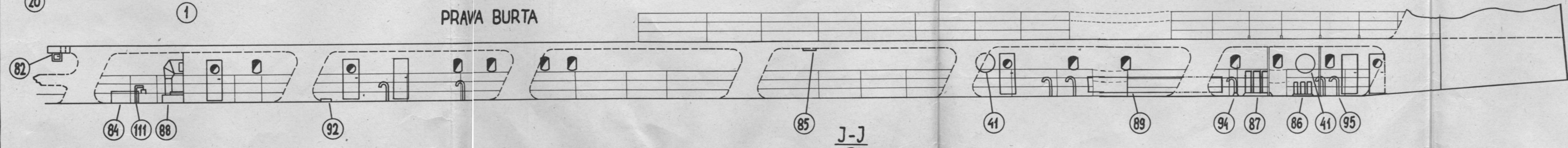
- biały
- czerwony
- niebieski

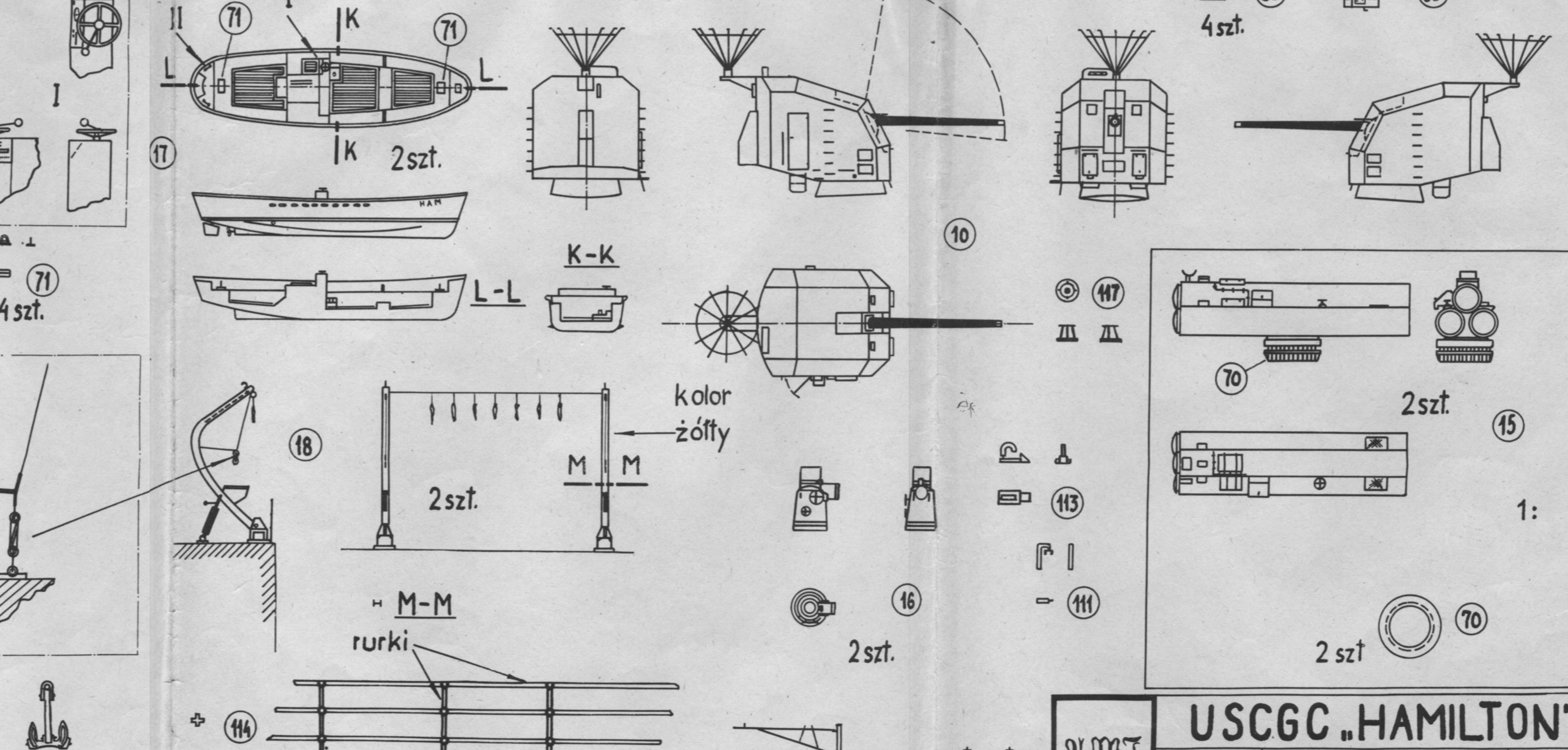
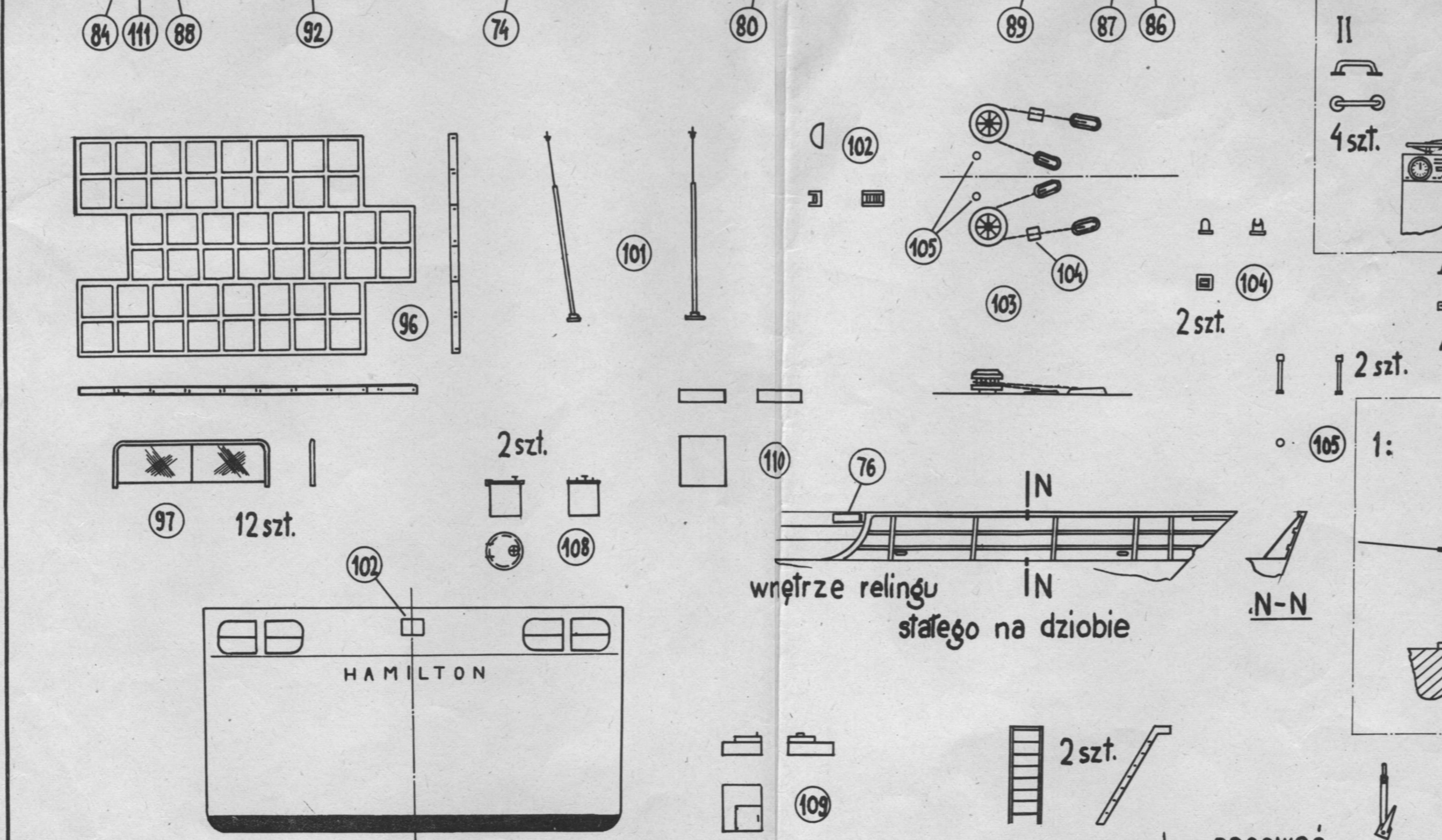
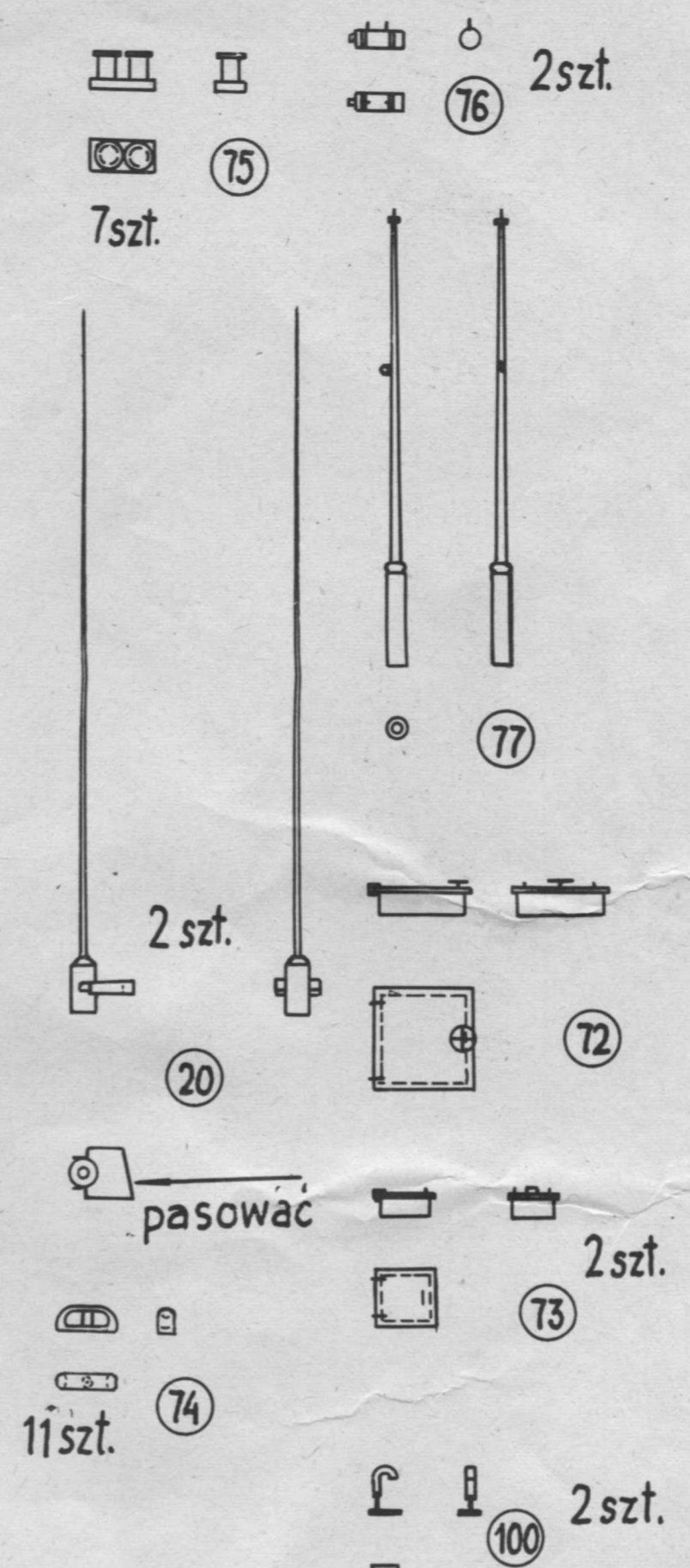
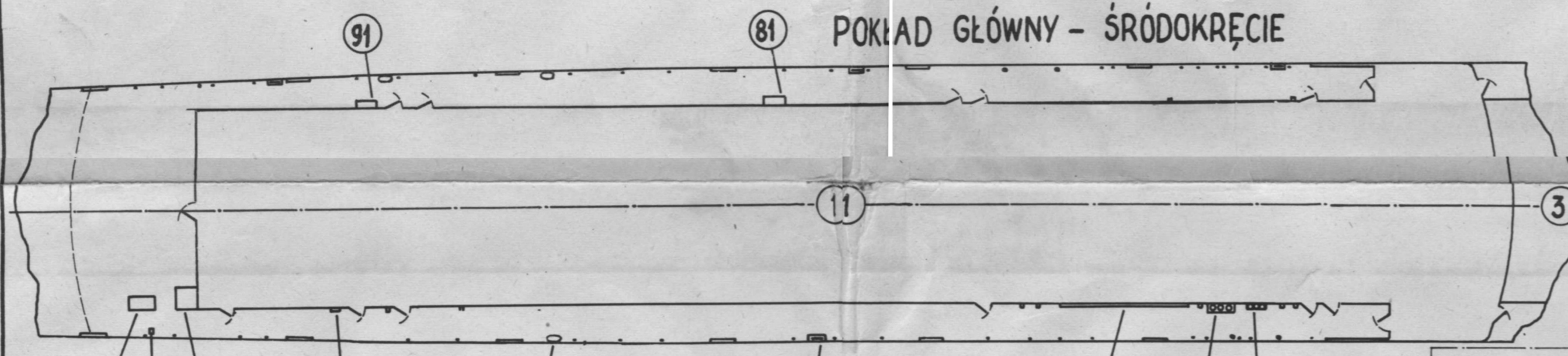
GADKI	USCGC „HAMILTON”		
	Podziałka: 1:200	Opracował: ANDRZEJ M. JASKUŁA	Nr arkusza 1
	Data: VIII 1972	Kreślił: <i>Andrzej M. Jaskuła</i>	1/1-72

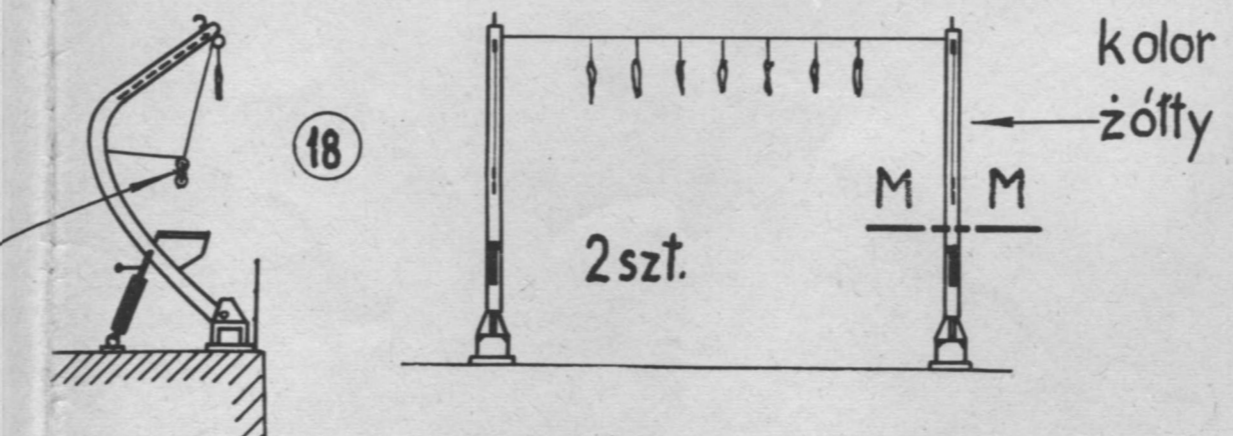
PRAWA BURTA

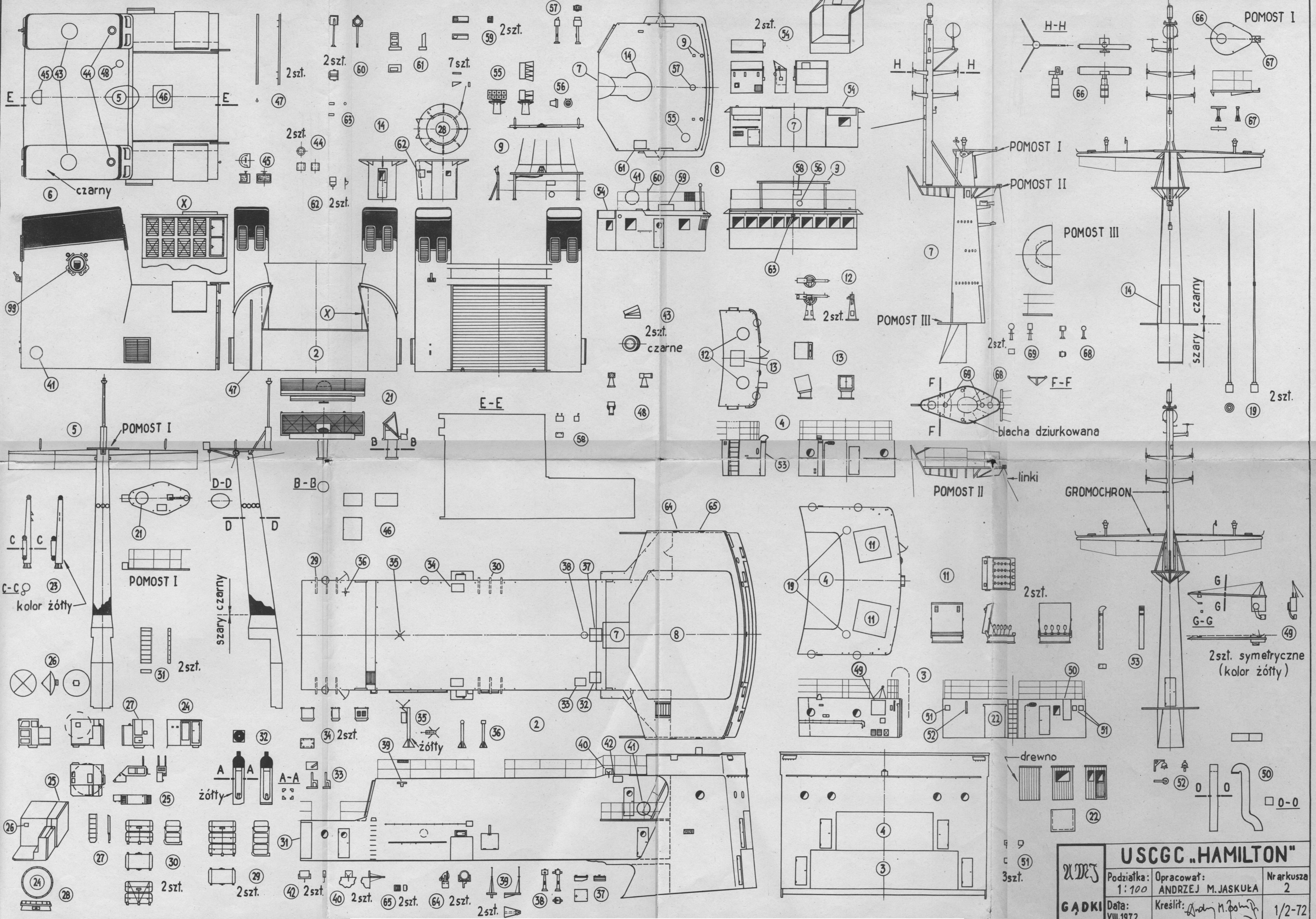
POKŁAD GŁÓWNY - ŚRÓDKRĘCIE

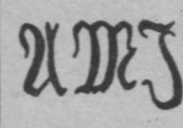

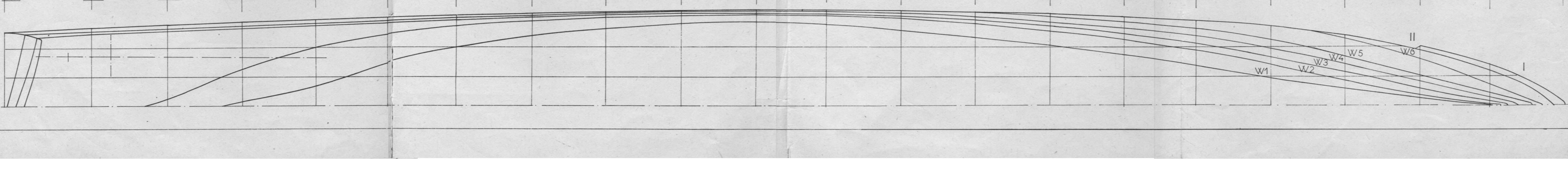
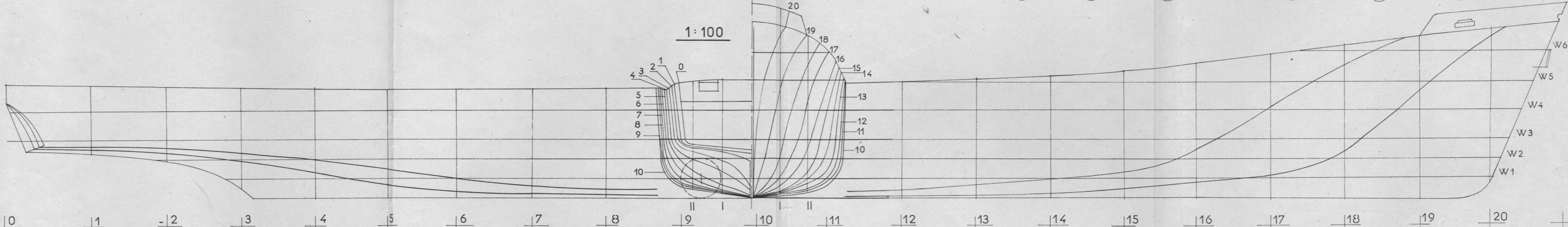
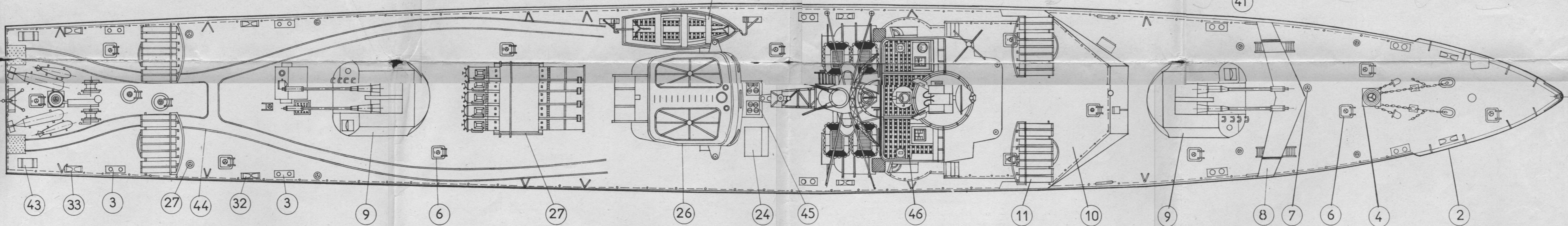
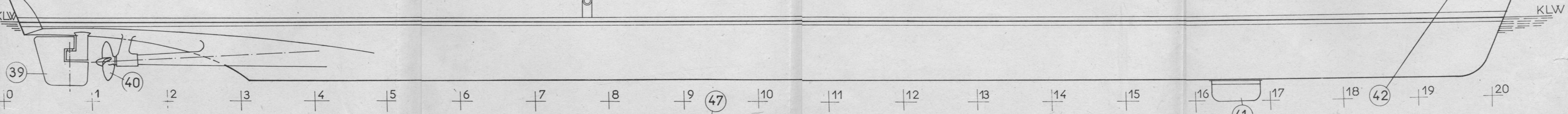
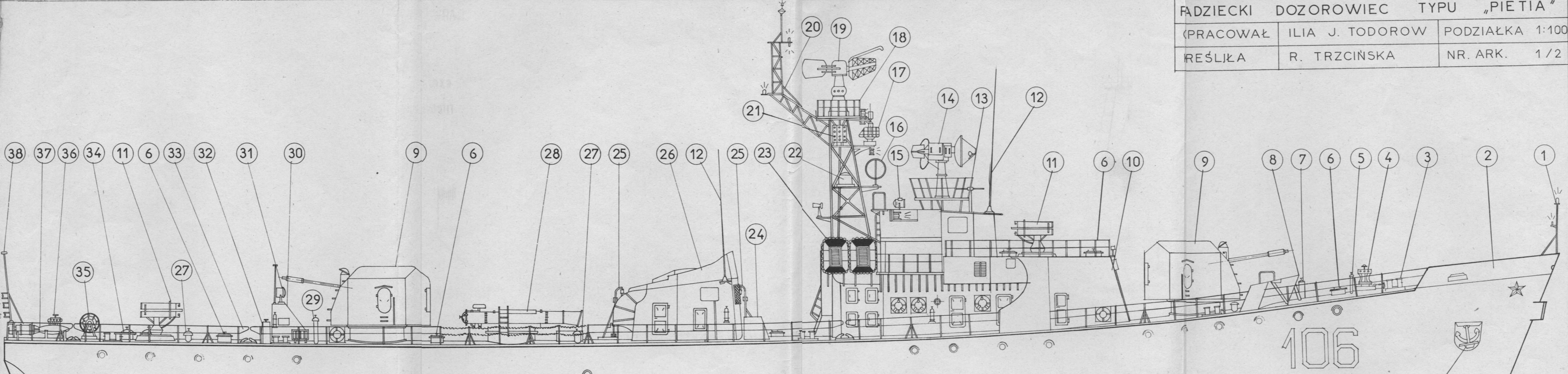
WYMIAROWY WIDOK RUFY

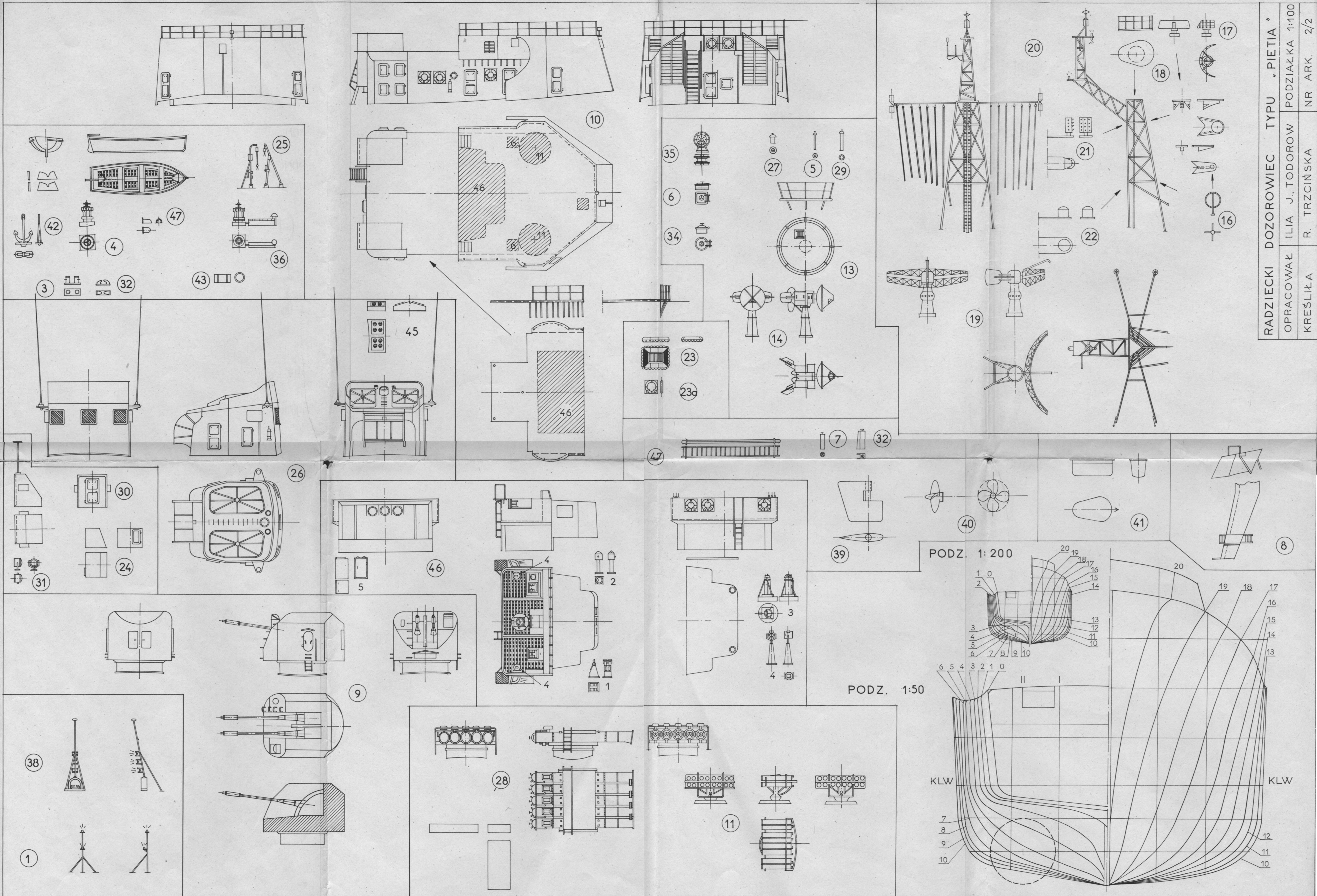

USCGC „HAMILTON”		
Podziałka: 1:1	Opracował: ANDRZEJ M. JASKUŁA	Nr arkusza: 3
Data: VIII.1972	Kreślił: Andrzej M. Jaskuła	1/3-72

USCGC „HAMILTON”		
 GADKI	Podziałka: 1:100 Data: VIII.1972	Opracował: ANDRZEJ M. JASKUŁA Kresił: <i>Andrzej M. Jaskuła</i> Nr arkusza: 2 1/2-72

RADZIECKI DOZOROWIEC TYPU "PIETIA"
 OPRACOWAŁ ILIA J. TODOROW
 KREŚLIŁA R. TRZCIŃSKA
 PODZIAŁKA 1:100
 NR ARK. 2/2

PODZ. 1:200

PODZ. 1:50

